

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

snad to byl osud... můj tatínek se narodil 1. dubna a teď by, pokud by ještě žil, oslavoval své 91. narozeniny. Hodně mě toho naučil. Bylo toho tolik, že si to vlastně ani neumím pořádně „rozparcelovat“. Co bylo přímo od něj, co bylo nějak přejaté přes mé sourozence. Jedno však bylo zásadní. Jeho odhodlání žít za každou cenu v pravdě. Přesně na den, rok po mém tátovi, se ve městě Brně, ve městě, kterému jsem zasvětil svůj život, narodil jiný člověk, od kterého jsem se toho rovněž mnoho naučil, Milan Kundera.

Jako dospívající kluk jsem naprosto podlehl čtení. Četl jsem pod lavicí ve škole, v parku, cestou tramvají i s baterkou pod peřinou. Četl jsem na bázi rad těch moudřejších, kteří mi na začátku pomáhali oddělovat „zrno od plev“, a když mě někdo z autorů, kterého jsem „dostal do rukou“, nezklamal, přečetl jsem si od něj všechno, co napsal. Z těch, co mě tehdy nadchli natolik, že jsem si je přečetl „celé“, vyjímám Honoré de Balzaca, Ivana Kříže a Milana Kunderu. Své tři duchovní otce.

Balzaca pro jeho úžasné umění vyprávět skvělé příběhy bez zbytečných kudrlinek, Ivana Kříže pro jeho osobní morálku a autorskou metaforičnost, s níž mistrovsky charakterizoval onu zvrácenou dobu, v níž jsem vyrůstal, a Milana Kunderu pro jeho závratnou schopnost drtivě přesně pojmenovávat všechno to, co se jiným jeví jako nepochopitelné. Ivanu Křížovi, který mi svůj geniální román „Pravda o zkažené Sodomy“ dovolil zdramatizovat a pak v roce 1988 (!) uvést na jevišti našeho divadla, jsem se už dokázal osobně svěřit, že ho považuju za svého duchovního otce. Honorému už to na tomto světě říct nedokážu, a tak bych se rád právě v tomto krátkém zamyšlení o významu dobré literatury pro dospívajícího jedince vyznal z téhož i Milanu Kunderovi, vzácnému člověku, s nímž celý kulturní svět oslaví 1. dubna jeho devadesáté narozeniny.

Velmi jsem stál o to, abych mohl v našem divadle uvést svou dramatizaci jeho románu „Nesmrtelnost“, (vím, jak na to...), ale přesně chápu, proč k tomu nechtěl svolit. A pak mě vyzval, abych zrežíroval jeho již napsanou hru „Jakub a jeho pán“. Udělal jsem to s velkým potěšením a nikdy nezapomenu na nadšení diváků, kteří se radovali společně s herci nad autorovou moudrostí. Stejně tak nikdy nezapomenu na událost, která se našemu divadlu přihodila při hostování s touto hrou v Paříži. Při společném snídání u něj doma se mě Milan zeptal, v kolik že přesně začne odpolední generálka. Odpověděl jsem, že ve tři, ale že to bude spíš taková orientační zkouška než opravdová generálka. Z dalšího jsem však vyrozuměl, že nehodlá, a to z mnoha důvodů, přijít na večerní představení, ale jenom právě na tu generálku. Okamžitě jsem zavolał do divadla, aby se herci nalíčili a „hodili“ do kostýmů, že to ve tři nebude ani zkouška, ani generálka, ale zcela regulérní představení. A hráli jsme... hráli pro mimořádně vzácné, byť nepočtené obecenstvo, pro Milana Kunderu a jeho milou ženu Věru. Po skončení tohoto ojedinělého představení autor hercům a všem dalším ze srdce poděkoval a jeho řeč pro nás znamenala ještě mnohem víc než večerní dlouhotrvající potlesk ve stoje, kterým nás obdařilo pařížské obecenstvo.

Rád bych za nás všechny, které duchovně obohacuje svou tvorbou, Milanu Kunderovi, jednomu ze svých duchovních otců, poděkoval za jeho geniální životní dílo, kterým pomáhá rozsvěcet náš všelijakými ideologiemi zaneřádaný svět. Hodně zdraví, energie a lásky k Tvým narozeninám, drahý Milane!

A jedno upozornění pro vás: 11. a 12. dubna znovu uvádíme na našem jevišti jeho nádhernou hru „Jakub a jeho pán“...!

Za všechny kolegy

Stanislav Moša, ředitel MdB

DOKOŘÁN

DUBEN
2019
CENA 48,- Kč

Po obou premiérách *Anny Kareniny* 23. a 24. února přijímala nadšené gratulace nejen Ivana Vaňková, ...

... ale i autor dramatisace a dramaturg Jiří Závěš.

Obdarováni byli i nejmladší členové souboru.

Záhy jsme v úterý 26. února zabíjeli zkoušení nového muzikálu v režii Stanislava Moší a překladu Zuzany Čveráčkové, ...

foto: Třpo Kutachnil

... v hudebním nastudování Dana Kalouska...

... se tentokrát představí většina dam našeho souboru – včetně Jany Musilové, Kristýny Daňhelové a Johany Gazdíkovej.

Na jiné zkušební se ve stejný den sešel souborem dramaturg Jan Sotkovský a režisér Mikoláš Tyc, ...

... aby s Michalem Istenikem, Lenkou Janíkovou a dalšími zabíjeli zkoušení dramatu *Nebezpečné vztahy*.

Poslední únorový den nás zastihla smutná zpráva o smrti Jiřího Pechy, který se na našem jevišti představil v roce 2003 v komedii *Čekání na Godota*.

Na začátku března získala Kateřina Marie Fialová za své hostování v ostravské verzi muzikálu *Kočky Cenu Jantar*, která se uděluje umělcům účinkujícím v Moravskoslezském kraji.

Focení plakátu pro nový titul *Nine* si užil především Petr Hloušek.

Šedesátá pátá repríza komedie *Dvojitá rezervace* byla zároveň její derniérou. Diváci, kterých se na sedačkách Činoherní scény během tří let uvádění vystřídalo více než 21 000, se s oblíbeným titulem rozloučili nadšeným potleskem ve stoje.

V polovině března zástupci našeho divadla zavítali do pivovaru *Hauskrecht*, ...

... kde je provedl majitel a sládek Petr Hauskrecht.

Exkurze byla poučná i chutná.

14. března nás zasáhla smutná zpráva o smrti herce Stanislava Zindulky, který byl dlouholetým členem *Divadla bratří Mrštíků*.

Oldřich Mikulášek Olůnění

Vyšel měsíc, vyšel zpod mraků.
Osleple nebe z jeho, ze zraku.

Vyšel měsíc, vyšel zpod luny.
Dlaň na tvém ňadru, zbyl jsem úplný.

Pak zašel měsíc. Kolem samá tma.
Než objal jsem tě – nenahmataná.

Oblohou pluly luna s měsícem.
Já byl ten druhý. Zatměn i rozsvícen.

Z Kotlářské ulice, domova Jana Skácela, jemuž byla tato stránka věnována minulý měsíc, se posuneme ještě blíže k Městskému divadlu – na Mášovu ulici, kde strávil posledních sedmáct let svého života Oldřich Mikulášek (1910–1985). Básník vnitřních svárů i napětí, romantik máchovského typu, moderní básnický zhodnocovatel moravského folklóru i ctitel základního moravského nápoje, vína („Na všechno pít lze, dobrý Bože!“; vzkríkne v jedné básni). Ne nadarmo nadepsal Jiří Trávniček Mikuláškův portrét titulem *Strašně žízňě a žhavé hlty*.

Každopádně je Mikulášek svou vášnivostí, smyslností a zároveň vědomím o tíži a tragice, která je rubem každého okouzlení, snad největším českým poválečným milostným básníkem („*láska je to, co nehledáme, ale nalézáme/ po strhání technických zábran/ knoflíků, patentek, zipsů/ a jiných nedůležitých drobností/ až po pihy a vystouplé cévy...*“). A právě *Olůnění* je svou úsporností, nedořečeností a přerývanou zpěvností pro Mikuláškovu pozdní milostnou poezii přelomu 70. a 80. let příznačné. Výstižně to napsal Milan Uhde: „*Milostné šílení – neboť jen tak se u Mikuláška odehrává láska dvou lidí – zaznamenávají si se smysly jako sled detailů časově kondenzovaných do krátké chvíle, ale zračí se v ní a ozývají celé intimní dějiny, které milující se spolu prožili. To propůjčuje takovému hořkému nebo hořkosladkému záznamu trvalou platnost, která obstojí tváří v tvář smrti.*“

B | R | N | O |

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

PARTNEŘI DIVADLA

CARent

Mercedes-Benz

HOŠEK MOTOR

ALTA MINERALS

AUTOCONT

Radka COUFALOVÁ a Jiří MACH

JEDEME PODLE PLÁNU

Manželství Radky Coufalové a Jiřího Macha je obdařeno třemi dětmi. A logisticky zvládnout tři děti dá zabrat i manželům, kteří nejsou příliš vytíženi. Což teprve u dvou velmi vytížených herců, kteří hrají hlavní role, a v tak velkém divadle, jako je to naše. Zajímalo mě, jak se to dá vlastně všechno stihnout. Radka Coufalová se teprve nedávno vrátila z mateřské dovolené a teď ji čekalo velké zkoušení hlavní ženské role Meg Dawsonové v muzikálu *Poslední loď*. A tento muzikál měl premiéru pouhý týden před premiérou dalšího velkého titulu, a to dramaturgie slavného románu Lva Nikolajeviče Tolstého *Anna Karenina*, kde Jiří Mach ztvárnil hlavní mužskou roli, svůdce Vronského. Což pro každého z nich znamenalo velké vypětí a hlavně velkou časovou zaneprázdněnost. Zeptala jsem se tedy hned na začátku, jak to vše vlastně jde zorganizovat?

Radka: Naštěstí ten první týden, kdy jsem měla generálky na *Poslední loď*, byly jarní prázdniny, a tak si děti vzali mí rodiče do Ostravy. A druhý generálový týden, kdy Jirka zkoušel *Annu Kareninu*, už jsem měla po premiéře, a tudíž jsem se mohla dětem věnovat já.

Jiří: Jasně, to byla taková lehká komedie, a tudíž jsem se skoro nezapotil a chodil domů spíše odpočatý (*sarkasmus obsažený v jeho slovech si jistě domyslí každý, kdo jen tuší, jak těžká látka dramaturgie Tolstého románu je*).

Radka: (navazuje na Jirku) Ano, takže prakticky nebyl vůbec doma. ☺

Vrátím se ještě k postavám posledních dvou titulů, protože obě jsou zajímavé. Meg žije sedmnáct let sama, hrdá žena, která si nikdy neřekne nikomu o pomoc a zvládá svůj život i s dítětem. Dokážeš ji pochopit? Zvládla bys ty sama něco takového?

Radka: Ano... já ji naprosto chápu. Ona musí být tvrdá ženská, protože ten život byl tvrdý. O to víc je přísná na svoji dceru, aby nedopadla stejně.

Naopak Vronskij, hlavní milovník... velká činoherní role, po muzikálových příležitostech obrovská výzva v oblasti klasického divadla. Jak se ti, Jirko, vlastně tyto role hrají?

Jiří: Tak já na své vizáži pracuji už dlouho, abych se posunul do role starších milovníků.

☺ Ale k Vronskému... je to nádherná postava. Mohlo by se zdát, že ženy kolem sebe ničí, nejdřív mladou Kitty, potom Annu. Ale on ji miluje a vlastně jí nedokáže pomoci. Chce si Annu vzít, ale okolnosti jim nepřejí, tehdejší společenské poměry jsou proti nim.

Je to velká změna oproti muzikálovým rolím?

Jiří: Ano, nezpívá se tam. ☺ Často se mě na to ptají, jestli je rozdíl mezi muzikálovými a činoherními rollemi, ale já bych to vůbec neřešil. Muzikál musíš přece hrát úplně stejně jako činohru.

*Radka i Jiří se objevují i v rolích Národního divadla moravskoslezského v Ostravě. Radka v roli Evity, Jiří účinkuje v *Kiss me, Kate* a v muzikálu *Romeo a Julie*. Tyto ostravské výlety jsou pro Radku návratem do jejího rodiště. Zajímalo mě, jestli je účinkování v rodném městě pro ni něčím jiným.*

Radka: Evitu jsem přestala hrát už v loňském lednu, ale moc jsem si ji užívala. Sice je Ostrava mým rodištěm, vyrůstala jsem zde a první dva roky po škole i hrála, ale ostravské publikum mě už nezná. Jsem už dvacet let v Brně, tam mám jen známé, spolužáky a rodinu, ale ta hlavní divácká základna už je tady.

A je to publikum v něčem odlišné?

Radka: Možná víc konzervativní, co se týče oblékání a společenského chování... ale jsou nesmírně vděční a dokážou ocenit, co se jim líbí.

Jiří: Já do Ostravy jždím strašně rád. Je tam opravdu úžasné publikum a hlavně skvělí kolegové. Musím s Radkou naprosto souhlasit. Pro herce je hodně osvěžující, když na chvíli změní pracovní prostředí. Načerpá tam mnoho nových zkušeností.

*Chtěla bych nyní zmínit jednu úžasnou scénku, která byla natočená pro letošní ročník *Křídla*, kde v rámci slavnostního večera účastníci zhlédli speciální vydání divadelního dílu pořadu *Výměna manželek*. Radka Coufalová byla na návštěvě v nádherném klidném prostředí, v domě režiséra Stanislava Slováka a jeho ženy Markéty Sedláčkové. Ta zase byla přemístěna do bytečku Machových, kde významnou složkou chodu celé domácnosti byly jejich tři děti. Radka si užívala sladkého nicnedělání s vychovaným synkem Tadeášem, který ji, jako novou maminku, obsluhoval a byl v roli pečlivého a úžasného syna (jakým skutečně je ☺). Kdežto*

V klubu po premiéře *Anny Kareniny*

Markéta musela řešit tři ukřižené děti a nepříliš ochotného tatínka, který s pivem v ruce postával u dveří a na všechny prosby o pomoc unavené Markétky odpovídal: „Jistě!“ A stál s tím pivem ve dveřích nadále. To vše byla samozřejmě velká divadelní nadsázka, přesto by mě zajímalo – co z toho byla pravda? Jak to u Machů chodí doopravdy?

Jiří: Sedí počty dětí. To jediné je pravda. ☺ My jsme unavení rodiče, ale Radka není jediný unavený rodič v naší rodině. Byla prostě pasována do role oběti, která šla na prázdniny ke Slovákovi, ale to na nás padlo prostě jen proto, že máme nejvíc dětí v divadle.

Radka: No ještě Alenka (*Antalová, pozn. red.*) jich má víc, ale ta má hodně holčičky. My máme normální tři kluky, kteří jsou občas raubíři a zlobidla a opravdu se s nimi nenudíme.

Dostáváme se k hlavnímu tématu, které je velkou hybnou silou rodiny Machových. Chci, aby mi řekli víc o klucích.

Radka: Nejstarší je Matyáš, je mu patnáct let, vybíráme pro něj střední školu... už je podaná přihláška...

Jiří: Pozor, to musím zdůraznit, přihláška byla podaná jako první na škole a jediná bez chyby!

To proto, že Radka to tak skvěle zvládla!

Radka: Trochu přeháníš... Já tuto chvíli, kdy rodič vyplňuje přihlášku na střední školu, vnímám jako zlomový moment, kdy dítě přestává být dítětem. A když jsem tu přihlášku odevzdala, tak jsem jen synovi řekla, že teď už je vše jen na něm. Záleží, jak udělá přijímačky, a víc už pro něj nemůžu jako rodič udělat. Prožíváme s ním prostě vše, co je s tímto věkem spojeno – puberta, první lásky, první průšvihy, drzosti... Pak máme devítiletého Jirku. To je dítě, které má svůj vlastní svět a realita je hodně míjí, což pro nás znamená být více ve střehu. Musíme ho víc hlídat, směřovat, poslední, co ho zajímá, je škola, zapomíná, občas přijde s jinou mikinou, než s jakou do školy odešel... prostě je to náročné dítě. Ale Matyáš byl v jeho věku úplně stejný, takže snad z toho jednou vyroste.

Jiří: A do toho máme dvouletého Marečka, kolem kterého musíme všichni kmitat... včetně obou starších kluků.

Radka: (*doplňuje Jirku*) Ano, do toho prostě řešíme čurání, kakání, papání, plínky... takže co se týče rozptýlení problémů, tak to máme opravdu velké!

Snad to jednou skončí.

V muzikálu *Markéta Lazarová*, režie: Stanislav Moša

Jiří: Tak vidíme světlo na konci tunelu.

Radka: To není tak úplně pravda. S malými dětmi jsou malé starosti, s velkými velké starosti. Já si například nemyslím, že se někdy v klidu vyspíme. Teď je to kvůli miminku, později to bude kvůli těm starostem.

Rozproudila se živá debata mezi manžely, jak je to se stárnutím a s dětmi, s radostmi z vnoučat, které je snad čekají. Jirka tvrdil, že stárne vlivem těchto starostí rychleji než Radka, což se snažil dokázat svými šedinami... Snažím se vmísit s otázkou, jestli mají nějaký harmonogram chodu rodiny?

Radka: Ano, musíme ho mít, protože to je nakonec nejjednodušší. Než něco pořád řešit a vymýšlet, jedeme podle plánu, který máme stanovený. Sice je někdy náročné ho vymyslet, občas se to neobejde bez nějaké hádky, ale ono to prostě jinak nejde. Ale co chci zdůraznit... že nám strašně moc pomáhají všichni čtyři naši rodiče! Bez nich bychom to jen těžko zvládali. Nesmírně se klukům věnují, přijedou, kdykoliv potřebujeme... a jsou prostě úžasní!

Jiří: To je pravda! Kdybychom na to měli dostatek energie, tak jim všem stojí několik soch před barákem jako naše poděkování.

Takže ještě poslední otázka. Na co se těšíte v budoucnu? Známe už nový dramaturgický plán, jsou tam krásné tituly...

Radka: My se těšíme na prázdniny!

Jiří: To je pravda. To je velký dramaturgický plán pro naši rodinu. Pojedeme k moři... snad... *Opět se rozproudí dlouhá debata o plánování prázdnin, babičkách a dědečcích, o plánované oslavě výročí jejich několikaletého manželství... Bylo toho tolik, že se nám to do našeho článku prostě už nevešlo. Zastavíme se jen u toho, když Radka vypráví o svém koničku, který musela na nějakou dobu nyní opustit, což je dřevorezba, ke které se určitě vrátí, jakmile děti trochu odrostou a ona bude mít chvíli volna pouze pro sebe... což ji v několika příštích letech ještě nečeká... S Radkou a Jirkou bychom našli ještě spoustu krásných témat, ale strávili bychom příjemným povídáním spoustu času, kterého mají zaneprázdnění rodiče poskrovnu. Oba nakonec rychle odběhli na odpolední nákup pro celou rodinu. Snad zaznamenali mé díky za úžasně strávenou chvíli s oběma.*

Text: Helena Brzobohatá, foto: Tino Kratochvil

Milan Kundera

Jakub a jeho pán

Stanislav Moša

Spisovatel, scenárista, dramatik, básník a překladatel Milan Kundera oslaví 1. dubna 90. narozeniny. Při této příležitosti se na jeviště Činoherní scény Městského divadla Brno vrátí jeho moudrá komedie *Jakub a jeho pán*, popisující roztodivné příhody šlechtického Pána a jeho plebejsky moudrého sluhu Jakuba.

HRAJEME 11. a 12. DUBNA 2019

NA POČEST AUTOROVA ŽIVOTNÍHO JUBILEA

Michal ISTENÍK

DYCKY VALMONT!

Rozhovor s Michalem Isteníkem jsme vedli ve chvíli, kdy ho zavalila během vysílání seriálu *Most!* velká vlna celostátní popularity. Nabízelo by se vyptávat se na historky z natáčení, anebo vzhledem k roli, kterou má právě před sebou – svůdci Valmontovi v *Nebezpečných vztazích* – nat'uknout vděčné téma „Michal a ženy“... Jenže právě vzhledem k té vlně popularity dával Michal už měsíc rozhovory pro všechna česká média jako zjednaný a bylo zřejmé, že některé otázky už zodpovídal stokrát. Tak jsem se rozhodl ptát se ho na to, na co se mediální mainstream herců obvykle neptá – na herectví.

Na podzim to bylo deset let, co jsi hrál svou první roli v angažmá v Městském divadle: D'Artagnan ve Třech mušketýrech. Sice jsi už tady předtím hostoval v Jánošíkovi, ale přece jen – s režisérkou Hanou Burešovou jsi pracoval poprvé, s většinou herců taky a zkoušel jsi titulní postavu, která nesleze z jeviště, navíc postavu, v které by si tě řadový divák asi na první pohled nepředstavil. Jak na ten skok do vody zpětně vzpomínáš?

Já to tehdy ani jako skok do vody nebral. Do angažmá jsem tehdy šel skoro výhradně právě kvůli D'Artagnanovi, s vědomím toho, že to je nabídka, která se už nemusí opakovat, právě proto, že by si mě asi žádný divák v té roli nepředstavoval. Proto jsem to vzal jako výzvu, a i když jsem pár dní před premiérou byl solidně hysterický, tak už výsledek první premiéry mě uklidnil a pak jsem si to vysloveně užíval. Ale bral jsem to tak, že to angažmá je na krátkou dobu a bude spojeno hlavně s D'Artagnanem. To, že jsem tu zůstal deset let, je výsledek nějaké (snad oboustranné) spokojenosti. Ale určitě jsem necítil závazek, že hraju o to, abych se v tom divadle nějak výrazněji etabloval. **Šel bys na tu roli dneska v něčem výrazně jinak?** Výrazně jinak určitě ne. Šel bych na to tak, jak na to jdu od té doby s Hanou Burešovou vždycky – zkuším naplno a věřím, že ona z toho ten tvar nějak vyseká. Ale pamatuji si, že na nějaké třetí čtvrté repríze po velkém šermířském souboji, který jsme tam měli na písničku *Twist and Shout*, jsem seděl v portále a potřeboval jsem se nutně vydýchat. A vedle mě seděl Petr Štěpán, který absolvoval stejný souboj jako já a vydýchat se nepotřeboval. A říkal mi „To je v pořádku, že do toho jdeš naplno, ale časem se uklidníš a najdeš si ně-

jaké cestičky, jak k tomu výsledku dojít a tolik se u toho nezničit.“ Já si tehdy myslel, že holt jsme každý nějaký a každý na to jdeme nějak, že jistě i na jeho cestě něco je, ale že je to prostě otázka jiného naturelu. Dneska vím, že to není otázka naturelu, ale zkušeností. A vůbec neříkám, že na to kašlu nebo si ulevuju, ale dneska se už dokážu nezpotit a nezadýchat ani tam, kde bych byl před deseti lety splavený po prvních dvou minutách. Protože se potíš z křeče. A já v té křeči fungoval na jevišti tak dlouho, že na ni dneska už nemám sílu. ☺

A obecněji vzato – dělal jsi před deseti lety jako herec některé věci, které dneska už neděláš? Nebo to děláš pořád úplně stejně?

Dělám to pořád úplně stejně. Jediný rozdíl mě napadá v tom, že dřív jsem nečetl žádné hry dopředu a rád se nechával na první čtené překvapit. Dneska chci text ideálně měsíc dopředu, abych si ho dvakrát třikrát přečetl. Ne abych si něco dopředu chystal, ale abych měl představu o rozsahu role a o tom, jaká témata mě tam na první pohled oslovují. Ale jinak na to jdu pořád stejně pudově.

Nechci se ptát na nejoblíbenější role, ale – které byly pro tebe nejjednodušší a které nejnáročnější na samotné hraní?

Nejlehčí role pro mě jsou ty, kdy si na jevišti připadám aspoň zčásti jako autor, textu i postavy. V tomhle smyslu pro mě určitě tou nejjednodušší byl První žoldněř v *Těžké Barboře*. Na tu jsem se nemusel nikdy připravovat, chodil jsem si na jeviště vysloveně odpočinout a na konci ze mě jenom pluly endorfiny. Protože jsem si to zčásti sám napsal a věděl jsem, že když mě to, co jsem si předem vymyslel, ten večer nebude bavit, tak prostě těm lidem řeknu něco jiného. Podobné je to v *Osmýčkách*, které jsem sice nepsal, ale leccos jsem si tam doimprovizoval a vlastně jsem si to lehce autorsky přisvojil. A navíc v obou případech jsou to glosátorské figury, kolem kterých se sice odehrávají vypjaté situace, ale oni jsou celou dobu úplně klidní a nic se jich nedotýká. V *Osmýčkách* jsou to vyloženě everymani, kteří se všem, kteří zažívají ta dramata, smějí do očí, protože oni tady vždycky byli a vždycky budou. A podobně jako na jevišti je to i v zákulisí – v desáté minutě *Osmýček* má Dušan Vitázek už pátý kompletní převlek a my se mu s Petrem smějeme, protože procházíme celou hrou v jednom obleku a maximálně povolíme nebo utáhneme krava-

D'Artagnan ve Třech mušketýrech, režie: Hana Burešová

tu. Naopak nejnáročnější jsou hlavní role, které táhnou příběh a pro diváka jaksi garantují kvalitu celého večera: ale v té garanci jsou strašně závislé na tom, zda tě ten večer podrží všichni ostatní. A když se k tomu ještě přidá nějaký souboj o duši, je vymalováno. Takovou roli pro mě byl třeba Čičikov v *Mrtvých duších* (ten pravda nebyl zas tak náročný emocionálně, ale zato fyzicky a technicky), titulní *Oblomov* v Divadle v Dlouhé nebo Katurian v *Panu Polštáři* v Buranteatru. Tam si před představením uvědomuju tolik kdyby a tolik možností, jak to může nevyjít, že mě regulérně opouští síly a nevěřím si. Je to možná i tím, že cítím čím dál větší tlak očekávání – od sebe (což je samozřejmě největší), od kolegů i od diváků. Naštěstí to většinou trvá do první repliky. Čili dá se říct, že zatímco na jevišti jsem se během let uklidnil a už nejsem takový křečák jako kdysi, tak než na jeviště vůbec vylezu, je to se mnou horší a horší.

Budu drzý – nejednou jsem si všiml, že mnozí herci s oblibou předstírají, že jsou pudovější a intuitivnější, než doopravdy jsou, a leckdy skoro nechtějí dát najevo, jak moc o roli přemýšlí a jak důkladně si ji připravují. Proč?

Když si o tobě okolí myslí, že jsi blbý, jsi miň zranitelný.

A děláš to i ty?

Ne. (*douhý smích*)

Mockrát jsem tě zažil, jak suverénně dramaturgicky uvažuješ, jak je ti přesně jasné, že tenhle motiv, který je na začátku, se propojí s tím, co přijde o dvě hodiny později – ale jako bys o tom nerad mluvil.

Protože mám pocit, že je to moc intimní. Samozřejmě to není tak, že bych měl nějaké unikátní know-how a nechtěl ho nikomu prozradit. Ale neumím si představit, že bych měl divákům nebo teď čtenářům vysvětlovat, jak to dělám, že jsem v nějaké emoci pravdivý. Třeba pravdivý jsem, tak si tu pravdu užijte, ale nebudu vám říkat, co mě na té roli dneska večer bavilo a čím jsem k té pravdě došel. Beru to tak, že moje práce je, aby divák odešel se zážitkem: ale jak a proč jsem si ty nitky figury zapletl, aby se to povedlo, to je věc mojí kuchyně a v té budu s dovolením sám. Ale možná si celou tu odpověď škrtni a řeknu to tak – jestli máš pocit, že o tom nerad mluvím, tak je to pravda. ☺

Poznáš, když jsi na jevišti pravdivý?

Tak to samozřejmě poznám. Akorát se v tom dost často pletu. (*douhý smích*) Pocit herce a pocit diváka jsou prostě úplně rozdílné veličiny. Někdy máš pocit, bůhvíjak nejsi skvělý a diváci jen zírají, co to provádíš. A jindy máš pocit, že ti nejde vůbec nic, snažíš se přidat, ubrat, zvětšit pauzy, zmenšit pauzy, zrychlit, zpomalit, nic nepomáhá, překážíš sobě i kolegům, smečujete pointu, ještě než ti někdo nahrál, a najednou přijde divák, že jsi byl boží. No tak určitě jsi byl minimálně autentický, protože jsi vůbec nevěděl, co máš dělat, a to s sebou vždycky nese nějaké tajemství. ☺ Ale co poznáš a co každý herec pozná a neplete se v tom, je, když se ti povede opravdu výjimečný večer, který přijde – když máš štěstí – maximálně jednou ročně. Vylezeš na jeviště a nevíš, jak se to stalo, ale ať uděláš cokoli, je to dobře, všechno jde samo od sebe a cítíš, jak máš šílenou moc – nad prostorem, nad tématem, nad textem. Ale na takový večer už teď nejmíň dva roky čekám.

Herci často mluví o tom skoro mystickém momentu, kdy „chytli roli“ a co předtím nešlo ani silou, jde najednou skoro samo. Existuje to? A poznáš to?

Ano a ano. To je prostě moment uvolnění. Když zkušíš, tak ti nejdřív nejde nic. A najednou ti jeden obraz začne jít. Bůhvíproč – je ti tematicky nejblíž, emocionálně nejblíž nebo ses jen naučil

S Petrem Štěpánem v rekapitulacním lepopreletu *Osmyčky*, režie: Stanislav Slovák

jeho text tak dobře, že už můžeš začít hrát. A pak se pomalu začneš chytat i v dalších obrazech. A když máš štěstí, tak se ti celá role takhle poskládá ještě před premiérou.

Budu zase drzý – a nebojíš se, že když ti to tzv. začalo jít, tak jsi vlastně jen spolehlivě najel do vyjetých kolejí a jde ti to vlastně proto, že to děláš stejně jako obvykle?

Stát se to určitě může a žádná obrana proti tomu podle mě není. Zvenčí se nikdo nevidíme a pokud někdo ano, může to v herectví být spíš prokletí než dar – to neustálé sebehodnocení, že hraješ blbě.

A nevyklučuju vůbec, že se mi to i stalo, herecká proměnlivost není nekonečná, ani když děláš dvě role za rok, natož šest. Ale já celou dobu, co dělám divadlo, mám hrozné štěstí na lidi – kolegy i režiséry. A prostě věřím tomu, že kdyby se to dělo opakovaně, tak by mě na to někdo upozornil.

Ty asi nejsi herec, kterému režiséri musí říkat, že potřebují, aby přidal?

Ne. To se ještě nestalo. ☺

Čím to?

Hele, já mám poměrně silný hlas a zaplaťpánbu i poměrně dost energie, kterou se nebojím na jevišti a vlastně i na zkouškách použít. Je v tom něco dryáčnického, nevím přesně, odkud se to vzalo, ale je to tam a někdy je to prostě moc. ☺ Ale jak ses ptal na ty nejtěžší role, tak jsem si s tím na jednu vzpomněl – na Ludvíka Grübela ve *Všemoc-*

ném panu Krottovi, což byl velmi uměřený a distingovaný hoteliér. Tu inscenaci jsem miloval, a i když se nesetkala s bůhvíjakým ohlasem u diváků, tak ji považuju za jeden ze svých nejlepších hereckých výkonů. Protože tam se to funkční zkrocení mého naturelu a energie a jeho napětí do řeckně duchovnějšiho rozměru té figury opravdu povedlo a působilo věrohodně. Ale byla strašná dřina se na tom řetězu udržet.

Neuvažuješ o tom, že bys herectví učil?

Ne.

Proč?

Protože si fakt myslím, že jsem z 90 procent pudový herec. A to se dost blbě předává.

Ty jsi herec, který je schopen napsat celou hru nebo minimálně vtipný dialog pro sebe. Nemíváš někdy, když hraješ cizí text, pocit, že by sis to pro sebe napsal líp a takříkajíc si to vyšperkoval?

Já myslím, že sis na mě všiml, že když mám pocit, že bych to napsal líp, tak to tak říkám. A když to neprojde, tak se vrátím k tě nepovedené verzi původních autorů. (smích) Ale příkladně v *Osmyčkách*, když jsem nabídl nějaký vtip, který to doplnil, obohatil, prostě tam patřil, tak mi přišlo, že jste jako autoři z toho měli vždycky radost a brali jste to. A zároveň když mi třeba Peťa Štěpán – jako včera na repríze – řekne „Hele, Míšo, tohle tam už nedělej,“ tak nemám problém to okamžitě zrušit. Ale když se na to ptáš, tak jsem opravdu od doby,

S Radkou Coufalovou v komedii *Všemocný pan Krott*, režie: Hana Burešová

co jsme s Alanem Novotným, Kubou Uličníkem a Igorem Ondříčkem dělali *Cabaret jako Brno* – a to už je pět let –, nic většího nenapsal a posledních pár měsíců si uvědomuju, že mi to vyjadřování se něčím jiným než pohybem po jevišti dost chybí. A tím nemyslím, že si chci napsat hru, kde dvě a půl hodiny neslezu z jeviště a budu sázet jeden vtipnější bonmot za druhým, to vůbec ne. Ale chybí mi formát toho *Cabaretu*, který podle mě bohužel skončil právě ve chvíli, kdy jsme našli způsob, jak by měl fungovat. Takže mám sice už hodně dlouho rozepsaných dost věcí – náčrtů sitcomů, kabaretních skečů –, ale nechce se mi psát, když nevím, kdy, kde a jestli vůbec se to bude realizovat. Zkrátka mi chybí ta nejlepší inspirace – termín.

Přece jen si neodpustím dotaz na Most!, který se teď stal (jak napsal na Facebooku jeden můj kamarád) „až morbidně populárním“. Ty ses tím pádem stal takříkajíc přes noc obecně známým. Jaký je to pocit?

Má to dvě stránky. Ta první je celkem příjemná: že na tebe občas někdo na ulici místo „Dobrý den“ zakřičí „Dycky Most!“ nebo že ti paní na benzínce místo „Na shledanou“ řekne „Tak drž úhel!“. Sem tam se s někým vyfotím, sem tam mě někdo zastaví a řekne, že se mu to líbilo, sem tam v nějaké frontě zjistím, že na mě lidi pomrkávají. Na to jsem se vlastně připravoval celou dobu, co byl ten

seriál ve výrobě – protože já fakt nepochyboval, že se nám povedla výborná věc – a nijak mě to nerozhodilo. A ti lidi jsou vesměs opravdu milí. No a ta druhá je neuvěřitelný mediální humbuk, který se kolem toho přihodil. A ve chvíli, kdy to kulminuje – a to je právě teď –, od rána neustále volají novináři, PR oddělení České televize, permanentně řešíš rozhovory, pozvání do televize a hlavně každý den dáváš tři až čtyři rozhovory, které musíš do tří dnů autorizovat. Takže nakonec trávíš opravdu průměrně pět až šest hodin denně tím, že odpovídáš pořád na ty stejné otázky... A v tomhle se teda moc těším, až ten humbuk skončí.

Začali jsme náš rozhovor vzpomínkou na roli, v které by si tě asi leckdo na první pohled nepředstavil. Přemýšlíš o tom, že tě jako Valmonta asi taky leckdo na první pohled nevidí?

Tak vzhledem k tomu, že vyšlo obsazení a do dvou hodin se to překřtilo v rekvizitárně z *Nebezpečných vztahů na Sto kilo lásky...* ☺ Když to takhle obratem schytáš od kolegů, tak asi i divák bude trošku překvapený. I když to hrál koneckonců i Malkovich a to taky není žádný fešák. Ale já říkám – a to tam dej, Honzo, doslova –, že kvalita člověka je uvnitř. Takže mi prostě dejte příležitost to ukázat. (hurónský smích)

Text: -jš-,
foto: Tino Kratochvíl

FESTIVAL DOKOŘÁN PRO HUDEBNÍ DIVADLO

7. – 12. červen 2019

7. 6. 16.00 / Činoherní scéna | **Klapzubova jedenáctka** | MdB

19.00 / Hudební scéna | **VIVA „LALALA“ REPUBLIKA** | MdB
před představením proběhne slavnostní předání
Cen magazínu Musical-opereta za rok 2018

21.30 / Divadlo na Orlí | **Měsíční sonáta č. 11** |
Experimentální prostor NoD, Praha

8. 6. 14.00 a 16.00 / Činoherní scéna
| **O hodině navíc aneb Potlach v hustníku** |
Naivní divadlo Liberec

18.00 / Hudební scéna | **Petr a Lucie** | Městské divadlo Zlín
21.00 / Divadlo na Orlí
| **Novecento – příběh o pianistovi** |
Divadlo v podpalubí, Slovensko

9. 6. 17.00 / Činoherní scéna | **Tick, Tick ...BOOM!** |
Divadlo Na Prádle, Praha

19.30 / Hudební scéna | **Boží mlýny** |
Moravské divadlo Olomouc

15.00 a 18.00 / Divadlo na Orlí
| **Buried** | Colla Voce Theatre Company, Sheffield, Velká Británie

10. 6. 18.00 / Činoherní scéna | **Malý princ** |
Divadlo Studio DVA, Praha

11. 6. 17.00 / Činoherní scéna | **O Perníčkoví** |
Horácké divadlo Jihlava

19.15 / Hudební scéna | **Zahrada** |
Národní divadlo, Laterna magika, Praha

12. 6. 19.00 / Hudební scéna
| **Zahrada** | Národní divadlo, Laterna magika, Praha

+ bohatý doprovodný program,
pouliční divadlo, koncerty, charitativní bazar

Experimentální prostor NoD

Janek Lesák & kol.

Měsíční sonáta č. 11

režie Janek Lesák

Jedno z dosud největších dobrodružství lidstva začalo 16. července 1969, kdy ze Země odstartovala raketa Saturn V a vynesla na oběžnou dráhu Země vesmírnou loď Apollo 11. Posádku Apolla tvořili tři lidé – velitel Neil Armstrong, pilot řídicího modulu Michael Collins a pilot lunárního modulu Edwin „Buzz“ Aldrin. O čtyři dny později potvrdil Armstrong tři čtvrtě miliardy lidí, kteří jeho výstup na Měsíc sledovali, že je to opravdu, opravdu velký skok pro lidstvo. Ještě ten samý den bylo ohlášeno předpokládané přistání člověka na Marsu v roce 2000. Místo toho je nám dnes vesmír ještě o něco vzdálenější, než byl v roce 1969... Mladý pražský soubor inscenuje doslovný přepis komunikace Apolla 11 s řídicím střediskem NASA v Houstonu jako jedno velké hudební číslo, showmanský set tří dýžděů.

Naivní divadlo Liberec

Vít Peřina

O hodině navíc aneb Potlach v hustníku

režie Tomáš Dvořák

pro děti od 6 let

Hlavními hrdiny nové pohádkové inscenace Naivního divadla jsou sourozenci Maruška a Honzík, kteří žijí pouze s tatínkem kdesi v panelákovém bytě na okraji velkého města. Jednou se však otec rozhodne vzít své děti na noc do staré trampské osady v lese, kde trávil

dětství se svým tátou trampem on. Netuší, že se tam právě koná sraz trampů, řečený potlach. A tak zde dětem představí řadu starých známých podivného vzezření, a ještě podivnějších jmen: Bobra, Rádio, Šedého vlka či třeba Kachnu... A jelikož právě trampové „zavírají les“ a připravují ho na blížící se zimu, zůstanou všichni vzhůru až do onoho kouzelného okamžiku, kdy se změnou času z letního na zimní posune čas o hodinu nazpět. V ten moment se začnou dít věci, o kterých se dětem a trampům nejspíš nikdy ani nezdálo... Loutková komedie pro rodiče s dětmi vznikla ke 100. výročí českého trampingu.

Městské divadlo Zlín

Dežo Ursiny, Alta Vášová, Ján Štrasser

Petr a Lucie

režie Patrik Lančarič

„*Teď máme jedno srdce místo dvou... dvě těla místo jednoho.*“

Písňe Deža Ursinyho pro muzikál *Petr a Lucie* vznikl již na konci 80. let – muzikálový projekt, který vznikl v mysli libretistky Alty Vášové (mimo jiné autorky proslulého *Cyrana z predmestia*), se však tehdy neuskutečnil. Plnohodnotná „velkoformátová“ inscenace, která dokazuje nadčasovou sílu Ursinyho hudby, se uskutečnila až nyní ve Zlíně díky náhodnému objevu Ursinyho demosnímků, o kterém si všichni mysleli, že nenávratně zmizel. Proslulý milostný příběh posunula Vášová z kulis Paříže za první světové války k univerzálnějšímu poselství. Osud poprvé zamilovaných mladých lidí, jejichž cit naráží na válečnou realitu, se tak může odehrávat ve Francii roku 1918 stejně jako tady a teď.

Divadlo v podpalubí, Bratislava

Alessandro Baricco

Novecento – Legenda o pianistovi

režie Patrik Lančarič

Na samotném počátku roku 1900, našel starý námořník na zaoceánském parníku v krabici od citronů nemluvně. Nalezenci začali říkat Lemon, tedy Citron. Když pak Citron na té obrovské lodi objevil v restauraci první třídy klavír, usedl k němu a ponořil ruce do bílých

osud muzikálového skladatele Jona, který se v New Yorku přelomu 80. a 90. let pokouší prorazit na poli rockového muzikálu a zároveň prožívá milostná i jiná vztahová trápení. Už před *Rentem* se tady Larson prokazuje jako mimořádně invenční „hitmaker“.

„Bohémský život neúspěšného umělce je skvělý. Je skvělý, když je vám dvacet. Je v pohodě, když je vám dvacet pět. Ale co když je vám už třicet? Třicet – ten věk, kdy byste měli už dělat dospělá rozhodnutí.“ Tomáš Vaněk získal za roli Jona 2. místo ve výroční anketě webu I-divadlo v kategorii Nejlepší mužský herecký výkon.

Moravské divadlo Olomouc
Jan Vrba, Roman Vencel, Jaromír Nohavica
Boží mlýny
režie Roman Vencel

Působivý román Jana Vrbu z roku 1919 vypráví o tragickém osudu jedné sedlácké rodiny, již zničila křivá přísaha jednoho z jejích členů. Silný a dojemný příběh je opřen o základní myšlenky humanity, spravedlnosti a víry v mravní a duchovní sílu jedince i společnosti jako takové. Režie a dramaturgie románové předlohy, která svým poselstvím nachází platnost v každé době, se zhostil umělecký šéf olomoucké činohry Roman Vencel. Děj příběhu je zasazen do prostředí hanáckého regionu a podpořen dvanácti nádhernými písněmi Jarka Nohavici za doprovodu živé cimbálové kapely.

Colla Voce Theatre Company, Sheffield
Tom Williams, Cordelia O’Driscoll
Láska až za hrob
režie Tom Williams

a černých tónů a rázem vznikla legenda o „Devatenáctset“ neboli „Panu Novecento“. Legenda o záračném klavíristovi, který za svůj život nikdy neopustil zaoceánskou loď. Hudba oceánu a oceán hudby. V roli Novecenta účinkuje přední slovenský skladatel Vladislav Šarišský, v roli vypravěče příběhu Tima Tooneyho pak Kamil Mikulčík, kterého si diváci MĐB už oblíbili v roli Rockového Pánaboha v inscenaci *Bits*.

Divadlo Na Prádle Praha a art4rent
Jonathan Larson
Tick, Tick... BOOM!
režie Martin Vokoun

Autobiografický muzikál Jonathana Larsona, autora proslulého *Rentu*, který v současné době uvádíme. Líčí

Rose a Harry se seznámí při rande naslepo a na první pohled se do sebe zamilují. Celá věc má ovšem jeden háček – Rose i Harry jsou sérioví vrahové, kteří původně čekali, že ten druhý bude jejich další obětí. Láska ovšem dokáže v lidském srdci prozářit i ten nejtemnější kout... *Láska až za hrob* je něžná, okouzlující směs romantického příběhu a černé komedie, v níž se folkově laděné písně střídají s parodickými výstupy z televizního pořadu *Psychopati odvedle*. Z největšího světového divadelního festivalu v Edinburhu vám představíme nový anglický muzikálový hit, který vlomil získal prestižní Cameron Mackintosh Award pro muzikálové talenty.

Divadlo Studio DVA, Praha
Antoine de Saint-Exupéry, Kryštof Marek, Šimon Caban, Darina Abrahámová
Malý princ
režie Šimon Caban
pro děti od 10 let

Hudební projekt na motivy jednoho z neznámějších příběhů moderní světové literatury. V titulní a jediné roli originálního zpracování zde exceluje Jan Cina.

„Inscenace je syntézou přirozeného herectví J. Ciny, který během osmdesáti minut zvládá udržet pozornost publika, suverénně interpretuje nelehké písně K. Marka, vede dialogy, monology, dokáže tvárně pracovat s hlasem, a detailně promyšlené výtvarně-režijní koncepcí. Malý princ Studia Dva je pastvou pro oči, uši i duši.“ (Jiří Landa, I-divadlo)

Horácké divadlo Jihlava
David Wood
O Perníčkovi
režie Stano Slovák
pro děti od 4 let

Čerstvě upečený perníkový panáček Perníček se jednoho dne ocitne na staré kredenci, kde se setká s dalšími jejími obyvateli: elegantní Pepřenkou a „mořským vlkem“ kapitánem Slánkou. Seznámí se také s panem Kukačkou, který bydlí ve starých kukačkových hodinách. Panu Kukačkově to ovšem v poslední době moc nekuká – a tak hrozí, že ho Velicí, tj. obyvatelé domu,

vyhodí do obávané Popelnice. Statečný Perníček se vydává na pomoc a utká se s obávanou a protivnou Čajababou i postrachem kredence – samotným gangsterem Fešákem Myšákem. Rodinný muzikál, který má spád, vtipné dialogy, zábavné situace, skvělá hudební čísla a využívá aktivní interakci s dětským publikem.

Národní divadlo, Laterna magika Praha
Pavel Knolle, Štěpán Pechar,
David Stránský, Lukáš Trpišovský
Zahrada
režie Pavel Knolle
pro děti od 7 let

Rodinná inscenace *Zahrada* je autorský tanečně vizuální projekt k výročí vzniku Laterny magiky, který se volně inspirovat *Zahradou* Jiřího Trnky a vzpomínkami inscenačního týmu a tanečnicků na zahradu jejich dětství. Na konci ulice, za vysokou zdí, za zrezlou brankou. Už jen pár kroků. Trnkový keř. Divoké růže. Vysoká tráva. Zrezlá kamna. Vůně deště. Mravenci. Trpaslík. Pohřbený ptáček. Lupa na rozdělení ohně. Nevrlý kocour. Stan s baterkou, Tatránkou a světly aut na plachtě. Chuť železa na jazyku a... vaše vzpomínky. Tam na konci ulice, za vysokou zdí a zrezlou brankou je přece vaše zahrada!

Obchod pro každého, kdo má rád krásné věci spojené s doutníkem nebo s dýmkou.

Areál IBC
Příkop 4,
Brno
Tel.: 545 176 101

STANISLAW
CIGAR & PIPE SHOP

HRAJEME

Sting, John Logan, Brian Yorkey:
POSLEDNÍ LOĎ

Autorem hudby a písňových textů tohoto výrazného počínu na poli hudebního divadla je Gordon Matthew Thomas Sumner, kterého zná celý svět pod uměleckým jménem Sting. Anglický hudebník a příležitostný herec, v sedmdesátých a osmdesátých letech hlavní zpěvák rockové skupiny The Police, se na sólovou dráhu vydal v roce 1985 a od té doby se výrazně zapsal do dějin hudby, v níž se pohybuje napříč všemi žánry.

V roce 2013 napsal svůj první, velmi osobní muzikál inspirovaný vlastními zážitky z dětství v anglickém námořním městě Wallsend, které je proslavené svými loděnicemi. Zdejší život se vždy točil kolem loděnice, v níž těžce pracující muži stavěli s ohromnou hrdosťou velkolepé lodě. Muzikál *Poslední loď* ukazuje kolektivní sílu zdejší komunity, která čelí zániku lodního průmyslu, jenž zde měl velmi dlouhou a výraznou historii a formoval zdejší společnost. Zároveň vypráví romantický příběh Gideona Fletchera, který sní o jiné budoucnosti a touží cestovat po světě, a tak opustí svůj dosavadní život i lásku. Když se ale po sedmnácti letech vrátí, najde loděnice v hluboké krizi a svou životní lásku po boku někoho jiného a uvědomuje si, že přišel o víc, než si kdy dovedl představit.

Muzikál obsahuje přes dvacet hudebních čísel, zahrnuje povětšinou původní Stingovy písně, ale i dříve napsané skladby jako *Island of Souls* a *All This Time* z jeho alba *The Soul Cages* z roku 1991.

Muzikál *Poslední loď* získal v roce 2015 dvě nominace na Cenu Tony a my jej uvádíme v české premiéře.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Kristian Pekar nebo Dušan Vitázek, Lucie Bergerová nebo Radka Coufalová, Zdeněk Junák nebo Ladislav Kolář, Zdena Herfortová nebo Jana Musilová, Dagmar Křížová nebo Viktória Matušová, Igor Ondříček nebo Stanislav Slovák, Lukáš Janota nebo Aleš Slanina a další.

Eric Idle, John Du Prez:
MONTY PYTHON'S SPAMALOT

„Jsem Artuš, král všech Britů!“ rozléhá se po všech koutech rozděleného království. Na západě Anglosasové, na východě Francouzi. Nad tím nic než Keltové a sem tam nějaký ten Skot. V Gwynned, Powys a Dyfed – mor. V království Wessex, Sussex a Essex a Kent – mor. V Mercii a v obou Angliích – mor s padesátiprocentní pravděpodobností úplavice a hladomoru, který postupuje ze severovýchodu rychlostí dvanáct mil za hodinu. Legendy vypráví o mimořádném vůdci, který povstal z chaosu, aby sjednotil ztrápené království, píše se rok 932 n. l. ...

Ze začátku by se mohlo zdát, že jde o seriózní historický příběh z dob temné anglické minulosti. To by se

této látky ovšem nesměla chytit šestice herečů a scenáristů – komiků, kteří jsou známí pod značkou Monty Python a kteří spáchali v roce 1969 revoluci v britské televizní zábavě svým pořadem *Monty Pythonův Létařící cirkus*. Půlhodinové skečovitě díly bourající jakékoliv konvence, plné anarchistického humoru, politických i náboženských narážek, slovního humoru i scének bez pointy ohromily Británii a posléze i celý svět. Po čtyřech sezónách seriálu se „Pythoni“ rozhodli, že natočí skutečný celovečerní film *Monty Python a Svatý grál*, ze kterého o třicet let později vznikl i muzikál – *Monty Python's Spamalot*. Muzikálová komedie s nekompromisním humorem potěší nejen příznivce pythonovské zábavy a získá si vás svým drsným humorem, skvělými melodiemi a téměř až pohádkovou výpravou. V divácké anketě portálu I-divadlo.cz za rok 2018 se stal náš *Spamalot* třetí nejoblíbenější inscenací v České republice!

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Petr Štěpán nebo Lukáš Vlček, Hana Holišová nebo Andrea Zelová, Jan Brožek nebo Ondřej Halámek, Daniel Rymeš nebo Marco Salvadori, Ondřej Studěnka nebo Dušan Vitázek, Lukáš Janota nebo Aleš Slanina a další.

Christopher Hampton:
NEBEZPEČNÉ VZTAHY

„Rozkoš je jediná věc, co svádí obě pohlaví dohromady, a přesto sama nestačí založit nějaký vztah.“

Bývalé milence – markýzu de Merteuil a vikonta de Valmont – svede opět dohromady touha po pomstě. Markýza chce potrestat svého zrádného milence, hraběte de Gercourt za to, že se hodlá oženit s mladičkou a ctímostnou Cecílií de Volanges, a zamýšlí využít Valmonta v roli svědce. Valmont se chce zase pomstít Cecíliině matce za to, že varovala paní de Tourvel, kterou touží svést, před jeho prostopášností. Přijme tedy roli milostného školitele mladičky Cecílie, ačkoliv mu to velmi komplikuje jeho vlastní plány s novou láskou. Má však podmínku – pokud s paní de Tourvelovou uspěje a doloží to písemným důkazem, bude mu odměnou společně strávená noc s markýzou. Oba bezohlední manipulátoři lidských citů tak roztácejí kolotoč různorodých intrik a hrají si s city ostatních – postupně se však ukazuje, že jejich vlastní srdce jsou křehčí, než si mysleli...

Proslulý román v dopisech francouzského spisovatele Choderose de Laclose z roku 1782 se dočkal nesčetných divadelních i filmových adaptací. Za nejzdařilejší je však obecně pokládána ta, kterou pořídil roku 1985 pro londýnské Národní divadlo anglický dramatik Christopher Hampton. Ten v *Nebezpečných vztazích* nalezl veškeré emoce, které odnepaměti hýbou lidstvem – lásku, žárlivost, ponížení, vášeň – a vydestiloval je do brilantních, divadelně nebývale účinných situací.

Režie: Mikoláš Tyc

Hrají: Radka Coufalová, Michal Isteník, Lenka Janíková, Zdena Herfortová, Barbora Goldmannová, Marek Hurák, Kateřina Marie Fialová, Onřej Halámek a další.

PROGRAM DUBEN

PROGRAM KVĚTEN

ČINOHERNÍ SCÉNA		HUDEBNÍ SCÉNA		ČINOHERNÍ SCÉNA		HUDEBNÍ SCÉNA	
5.4. pá 14.00	Nebezpečné vztahy	1.4. po 19.00	Poslední loď	1.5. st 19.00	Nebezpečné vztahy	1.5. st 19.00	Nine A3/AB3
5.4. pá 19.00	Nebezpečné vztahy C5	3.4. st 19.00	Monty Python's Spamalot	2.5. čt 18.00	Dotkní se vesmíru a pokračuj PP2	2.5. čt 19.00	Nine A4/AB4
6.4. so 19.00	Nebezpečné vztahy P	4.4. čt 19.00	Monty Python's Spamalot	3.5. pá 19.00	Osmyčky	3.5. pá 19.00	Nine
7.4. ne 19.00	Nebezpečné vztahy	5.4. pá 19.00	Monty Python's Spamalot	4.5. so 19.00	Osmyčky	4.5. so 19.00	Nine A6/AB6
8.4. po 19.00	Nebezpečné vztahy AB1	7.4. ne 19.00	Flashdance	5.5. ne 18.00	Osmyčky	5.5. ne 18.00	Nine
9.4. út 19.00	Nebezpečné vztahy A2	8.4. po 19.00	Flashdance	6.5. po 19.00	Podivný případ se psem	6.5. po 18.00	Nine SP
11.4. čt 19.00	Jakub a jeho pán			7.5. út 19.00	Nebezpečné vztahy C2	7.5. út 19.00	Nine A2/AB2
12.4. pá 19.00	Jakub a jeho pán			8.5. st 19.00	RENT	8.5. st 19.00	Nine
				9.5. čt 19.00	RENT V2019	9.5. čt 19.00	Nine C4
13.4. so 19.00	Nebezpečné vztahy A6			10.5. pá 19.00	Nebezpečné vztahy AB5	10.5. pá 19.00	Nine C5/E5
14.4. ne 19.00	Nebezpečné vztahy E7			11.5. so 19.00	Splašené nůžky	11.5. so 19.00	Nine
15.4. po 19.00	Lakomec			12.5. ne 19.00	Splašené nůžky	12.5. ne 18.00	Nine
16.4. út 19.00	Anna Karenina C2	10.4. st 19.00	Bitls	13.5. po 19.00	Nebezpečné vztahy A1	14.5. út 19.00	Klapzubova jedenáctka R2019/X2019
17.4. st 19.00	Anna Karenina A3	11.4. čt 19.00	Bitls zadáno	14.5. út 19.00	Nebezpečné vztahy E2	15.5. st 19.00	Klapzubova jedenáctka A2019/M2019
18.4. čt 19.00	Anna Karenina AB4	12.4. pá 19.00	Bitls	15.5. st 19.00	Nebezpečné vztahy A3	16.5. čt 19.00	Klapzubova jedenáctka T2019/Z2019
19.4. pá 19.00	Anna Karenina C5	13.4. so 14.00	Bitls	16.5. čt 19.00	Nebezpečné vztahy A4	17.5. pá 18.00	Klapzubova jedenáctka
20.4. so 19.00	Charleyova teta	13.4. so 19.00	Bitls	17.5. pá 19.00	Nebezpečné vztahy A5	19.5. ne 19.00	Horečka sobotní noci
23.4. út 19.00	Anna Karenina E2	14.4. ne 18.00	Bitls	18.5. so 19.00	Nebezpečné vztahy AB6	20.5. po 19.00	Horečka sobotní noci
24.4. st 19.00	Anna Karenina AB3	26.4. pá 14.00	Nine	19.5. ne 18.00	Podivný případ se psem	21.5. út 18.00	Horečka sobotní noci
25.4. čt 19.00	Nebezpečné vztahy C4	26.4. pá 19.00	Nine A5/AB5	20.5. po 19.00	Podivný případ se psem	23.5. čt 19.00	Emilia Galotti
26.4. pá 19.00	Nebezpečné vztahy E5	27.4. so 19.00	Nine P	21.5. út 18.00	Čarodějky ze Salem P18	25.5. so 18.00	ADHD
28.4. ne 19.00	Splašené nůžky	28.4. ne 19.00	Nine D/E7	22.5. st 18.00	Čarodějky ze Salem PPP	26.5. ne 18.00	ADHD
29.4. po 18.00	Dotkní se vesmíru a pokračuj PP1	29.4. po 19.00	Nine A1/AB1	23.5. čt 19.00	Pokoušení	28.5. út 20.00	Let Me Change Your Name
30.4. út 19.00	Nebezpečné vztahy AB2	30.4. út 19.00	Nine C2/E2	24.5. pá 19.30	Mea Culpa	30.5. čt 18.00	BIG
				25.5. so 17.00	Kde domov můj	31.5. pá 18.00	BIG
				27.5. po 18.00	Anděl v Americe		
				28.5. út 18.00	Bílý tesák		
				29.5. st 19.00	Nebezpečné vztahy AB3		
				30.5. čt 18.00	Nebezpečné vztahy SP		
				31.5. pá 19.00	Vrabčák a anděl		

**Mark Haddon, Simon Stephens:
PODIVNÝ PŘÍPAD SE PSEM**

Christopheru Booneovi je patnáct let a má rád čísla. Christopheru Booneovi je patnáct let, má rád čísla, matematiku, žije sám se svým otcem a je autista. Christopher Boone je autista a dokáže z hlavy vypočítat, kolik je 2 na 45. Christopher Boone postupuje vždy přísně logicky a rozhodne se vyšetřit největší záhadu ve svém okolí – kdo zabil Wellingtona, pudla jeho sousedky paní Shearsovové. Christopher Boone zjistí, kdo zabil Wellingtona, ale následkem toho začne jiné, mnohem větší pátrání... Prazvláštní detektivka současného britského autora Marka Haddona spojuje napětí, laskavý humor i silný příběh o hledání svých kořenů a o těžkosti lásky k postiženému dítěti tak dovedně, že její autor za ni byl oceněn v roce 2003 prestižní Whitbreadovou cenou za nejlepší britskou knihu roku. V roce 2012 ji zdramatizoval pro londýnské Národní divadlo Haddonův přítel, renomovaný britský dramatik Simon Stephens, a to s výjimečným diváckým i kritickým ohlaselem. Na Činoherní scéně jsme tento křehký příběh uvedli teprve rok po jeho světové premiéře a nyní, po 56 úspěšných a vždy vyprodaných reprízách se s ním rozloučíme definitivně.

Režie: Mikoláš Tyc

Hrají: Vojtěch Blahuta, Hana Holišová, Alena Antalová, Igor Ondříček, Miroslava Kolářová, Jana Musilová, Milan Němec, Aleš Slanina, Zdeněk Buruš a Eliška Skálová.

**Robert Stigwood, Bill Oakes,
Ryan McBryde, The Bee Gees:
HOREČKA SOBOTNÍ NOCI**

Britská hudební skupina The Bee Gees se od poloviny 60. let pohybovala na vrcholu hudebních žebříčků. Na konci 70. let s velkým disco bohem znamenala obrovský úspěch a v roce 1978 získala Grammy za hudbu k filmu *Saturday Night Fever*. Hudební romantický film režiséra Johna Badhama byl teprve druhým snímkem, v němž se v hlavní roli objevil John Travolta, a odstartoval tak jeho hvězdnou kariéru. Travolta v květenovém košili, obtažených zvonových kalhotách a botách s vysokými podpatky v roli bravurního tanečníka Tonyho rozpoutal obrovskou vlnu zájmu o disco a stal se idolem milionů lidí po celém světě.

Také divadelní verze vypráví příběh brooklynského mladíka Tonyho Manera, jehož jediným zájmem je trávit víkendy na místní diskotéce, což mu dovoluje zapomenout na všední ubíjející život. Jevišt-

ni adaptace filmového hitu měla světovou premiéru 5. května roku 1998 v londýnském Palladium Theater a hrála se zde přes dva roky. Následovalo broadwayské uvedení s více než pěti stovkami repríz a poté se rozpoutala celosvětová „horečka *Horečky*“. Od roku 2000 byl muzikál hrán v Argentíně, Holandsku, Mexiku, Koreji, Španělsku, v roce 2004 proběhl i londýnský revival. Česká premiéra se konala v roce 2014 v pražském Divadle Kalich. Konečně si tedy i naši diváci mohou užít takové hity jako *Stayin' Alive*, *Night Fever* či *How Deep Is Your Love* v tomto blyštivě fenomenálním tanečním muzikálu.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Kristian Pekar nebo Marco Salvadori, Svetlana Janotová nebo Ivana Vaňková nebo Kristýna Daňhelová, Kateřina Marie Fialová nebo Dagmar Křížová, Radek Novotný nebo Daniel Rymeš, Ondřej Studěnka, Lukáš Janota nebo Marek Kolář a další.

David Shire, Richard Maltby Jr.,

John Weidman:

BIG

Joshi Baskinovi je dvanáct. Kdykoli potká Cynthii, zastaví se mu dech a nezmůže se na slovo. Je to pro něj nová zkušenost, neví, co si s takovými pocity počít. Dětství končí, začíná puberta. Chtěl by Cynthii oslovit, zvláště když se dozví, že ani on není divce lhotejný. Když se však v její společnosti chová nemožně, vysloví u tajemného automatu v zábavním parku přání „být velký“. A druhého dne se probudí v těle třicetiletého muže. A tak začíná bláznivý kolotoč situací, v nichž se vyspělý muž s duší dítěte pokouší přežít ve složitém světě dospělých. Vystrašená matka jej samozřejmě nepozná a vyhodí ho z domu. Naštěstí mu však zůstane dětský kamarád Billy, který mu na cestě za návratem do původního těla všemožně pomáhá.

Muzikálová adaptace slavného filmu v hlavní roli s Tomem Hanksem měla premiéru na Broadwayi v roce 1996, byla nominována hned na pět Cen Tony a zaznamenala téměř dvě stě repríz. Hrává hudební komedie s prvky fantasy s energickou, současnou hudbou a misty až bláznivým dějem nabízí dechberoucí zábavu pro celou rodinu.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Jan Brožek nebo Jonáš Florián, Adam Gazdík nebo Josef Gazdík, Zdeněk Junák nebo Jan Mazák, Tereza Martinková nebo Viktória Matušová a další.

JEDEN DEN V KREJČOVNĚ

Království krejčovské

Království krejčovské je dvoukřídlý prostor, rozvírající se v prvním patře nad průchodem mezi komerčním oddělením a pokladnou a na straně druhé nad restaurací Boulevard. Toto patro je plné tajuplných zákoutí, šuplíčků, štendrů, krejčovských panen oděných i neoděných, ramínek, špendlíků na zemi i na stolech, všudypřítomných nití, odstřížků látek, barev na textil, rozložených výtvarných návrhů, zvonících telefonů a nepřetržitě štěbetajících dam. Celkem je nás 23.

Nedávalo by úplně smysl vytrhnout a popsat jeden jediný den v krejčovnách, byl by to jen odlouplý kamínek z mozaiky, kterou tvoří mnohem větší časový rámec a struktura. Ta je daná, jako ve většině jiných odvětví v divadle, úsekem pár týdnů, kdy se připravuje nová inscenace.

Proces výroby kostýmů do inscenace bych v bodech shrnula takto: předávačka výtvarných návrhů, výběr a nákup materiálů, případný výběr použitelných položek z našeho kostýmního fundusu, nastříhání a ušití na první zkoušku, první zkouška, úpravy, druhá zkouška, oblíkaná na jevišti, kde se sejdou již všechny kostýmy, a na závěr v generálkovém týdnu poslední úpravy před premiérou.

Cestou od prvního návrhu až po výsledek na jevišti nás vždy provází obdobné archetypy situací, které se nabízí přidat do osob a obsazení pomyslné inscenace o výrobě kostýmů:

Tajemná paní Předávačka:

Ve velké světlé místnosti lemované štendry a políčkami, mezi kterými vykukují naši kluci z plakátů, se objevuje silueta zahalená od hlavy až k patě v bílém hedvábí. Není jí vidět do tváře, je tajemná a jakoby se vznáší, vplouvá do prostoru, kde sedí asi deset žen okolo oválného stolu. Diskutují. Uprostřed velkého stolu je velká hromada papírů s obrázky různě oblečených postav. Ženy je probírají jeden po druhém. Ukazují na jednotlivé části, zkoumají je. Dělejí si zápisky, jsou soustředěné. Každá má před sebou křestní list nové hry. Žena v čele je autorkou výtvarných návrhů. Hovoří o ději a postavách, o jejich vývoji, situacích ve hře, které přináší potřebu převleků, jakých a proč. Ostatní poslouchají. Ticho, klid a plně soustředění. Něco nového se rodí. Vše trvá hodinku až dvě podle náročnosti tématu a velikosti obsazení... Je předáno. Papíry se srovnají do komínku. Nádech. Žena v bílém hávu odplouvá, aby uvolnila prostor nové figuře.

Lenka Černá

stavy začíná stávat realita. Dílna na sny – srdce výroby.

**Následuje akrobatické taneční číslo pro dva-
cet párů zručných rukou. Hudebně doprová-
zí jednojehelné i dvojehelné YUKI, Berniny,
Minervy a parní žehličky s odsáváním...**

Co se ustříhne, jde hned do dílny a připraví se na první zkoušku. To znamená, že se sešijí ustří-
žené díly, aby bylo možno je obléct a zjistit,
jak padnou té které herečce či herci. Ty si zve-
me ke zkoušce k nám na krejčovny. Politika na
každém z křidel se genderově značně liší. Dív-
ky mají objednáací časy kostýmní zkoušky kupří-
kladu: úterý 10.45 nebo středa 9.15, a když ná-
hodou nemůžou zaparkovat, tak 5 minut předem
už volají a omlouvají se za zpoždění. Mužskou
část souboru vlivem zkušeností už nezbyvá než
objednat na úterý až středu, před zkouškou nebo
po zkoušce a doufat. Většinou nějak dorazí, jen
je to v tomto ohledu s muži prostě dobrodruž-
nější. Zase na druhou stranu, takový muž, když
už přijde, obleče si většinou, co mu dáme, ne-
pokukuje po kostýmech jiných kolegů, prohodí
pár legráček a aniž by si kdo všiml, že se vlastně
odehrála zásadní věc, odchází zase pryč. Hotovo.
S dívkami je to zase jiné, tam se řeší každý detail
před zrcadlem, vychází se vstříc, vše se rozebírá
zprava zleva, z boku i z nadhledu, přezkoušuje se,
vše musí být sexy a dokonalé a někdy se i trochu
vzájemně trápíme. Výsledek je však vždy per-
fektní a o to jde.

Každý kousíček oděvu prochází rukama našich
nejšikovnějších švadlenek, které jsou tak preciz-
ní a zároveň výkonné, že by mohly oblékat i brit-
skou královskou rodinu, ale nikomu to neříkejte,
nechceme o ně přijít! Vznikají zde totiž každou
sezónu stovky nepostradatelných kostýmů, které
pak oživují na jevišti ti, jež je nosí a dělají radost
velké spoustě diváků. Ne nadarmo se stávají prá-
vě kostýmy často oceňovaným výtvarným po-
činem roku při naší každoroční divácké anketě
Křídla. (Drobná inspirace pro příští hlasování.)
Myslím, bez přehánění, že kostým hraje v diva-
delním představení zásadní roli a když se pove-
de, je to pastva pro oko.

U nás to premiérou v podstatě končí, ale větši-
nou už mezitím pracujeme na další inscenaci,
takže jedině, co u nás určitě nenajdete, je nuda.

Text: Lenka Černá,
foto: Tino Kratochvíl

Přichází Lovkyně materiálů:

Žena s jasnou vizí. Už ví, co chce, je poučená, má koncept a nesmí selhat. Jde jistým a pevným krokem vpřed. Má tmavý hladký pružný overal s aerodynamickou úpravou pro svižný pohyb v terénu. Je ozbrojena udicí, sítí, dalekohledem i lupou, lukem, magnetem, mačkami, má u sebe ionťák a hotovost. Cíl je pohyblivý a je třeba si jistit záda. Tato v pravdě amazonka textilního světa má jen pár dní na to, aby zajistila a dopravila pod střechu vše potřebné. Lov není pro slečinky. Takže, jídlo na tři dny, sekeru, dva světové jazyky a vyrazit do džungle obchodů s látkami, oděvy, šperky, kabelkami, botami, prádlem, punčochami a galanterií. Vítězství musí být naše stůj co stůj, a to jak ve světě kamenném, tak v tom e-shopovém.

Stříhoruká múza:

Máme vše. Jen pár detailů a můžeme veškeré stůčky metráží nahrnout na stůl, který je bez přehánění centrálním mozkiem krejčovny. Stříhačská dílna a zejména její mistryně doslova sochají z tenké, prakticky dvourozměrné látky pod vedením výtvarníka třírozměrný objekt, který splňuje všechny požadavky tváře inscenace stejně jako obecné předpoklady z pohledu nositelnosti a údržby oděvu. Sřihárna je místo, kde se z před-

PSK GROUP
DYNAMICKÁ STAVEBNÍ SPOLEČNOST

STAVÍME RÁDI SKVĚLE

STAVÍME RÁDI DOKONALE

3. místo
Stavba
Jihomoravského
2017

www.pskgroup.cz

Lenka BARTOLŠICOVÁ

ROLE SI PŘENÁŠÍM I DO CIVILU

*V muzikálu Poslední loď,
režie: Stanislav Moša*

Lenka Bartolšicová je stálíci hereckého souboru Městského divadla Brno už patnáctým rokem. Nechybí jí zdravý životní nadhled, věci bere, jak přichází, a podle vlastních slov nemá ve zvyku se někam drát.

Věděla jsi odmala, že chceš být zpěvačkou nebo herečkou?

Nevěděla, takhle jsem o tom nepřemýšlela. Mě bavilo zpívat a všichni říkali, že hezky zpívám. A tak jsem v tom zkusila pokračovat dál a nějak se vzdělávat. Chodila jsem na tehdejší LŠU. Zkusila jsem konzervatoř, tam mě vzali. Pak jsem to zkusila na JAMU, tam mě taky vzali. A teď mám to štěstí, že se tím můžu živit.

Hraješ na nějaký hudební nástroj?

Odmalička jsem hrála na klavír, původně jsem uvažovala, že bych šla na konzervatoř na klavír. Ale rozhodla jsem se už pozdě, musela bych se začít připravovat dřív.

Do jakých rolí tě režiséři obsazují nejčastěji, jsou si něčím podobné?

Nejčastěji jsou to pro diváka možná zlé osoby, ale já je tak nevnímám. Věřím, že žádný člověk není ze své podstaty schválně zlý, jsou to někdy jen trošku víc přísní lidé. A řekla bych, že dostávám role, které jsou úměrné mému věku a postavě, což je fajn.

V řadě rolí ztvárňuješ ženy od rány – staršina ruské armády ve Skleněném pokoji, tělocvičárka v Děsném pátku, barmanka v Poslední lodi. Jsi ženská od rány i v civilním životě?

Díky tomu, že jsem začala dostávat tyto role, začala jsem si to malinko přenášet i do života. A občas se mi podaří, že jsem možná i trošku od rány. Ale ve svém nitru jsem vlastně hodná holka a spíš romantická duše.

Diváci si tě často vybavují v nezapomenutelné roli Madame Thénardier z muzikálu Les Misérables (Bídníci). Jak se ti hrála?

Hrála se mi výborně a vzpomínám na ni ráda. Je to jedna z těch rolí, které dost často dostávám. Nemá tolik prostoru, ale je výrazná.

Máš nějakou oblíbenou roli, ať už aktuální nebo z minulosti?

Nedokážu říct, že cokoliv z toho, co jsem hrála nebo hraju, bych měla víc nebo míň ráda. Oblíbím si každou roli, kterou dělám. Zkrátka mě moje práce baví.

Víš, co tě čeká v muzikálu Nine?

Čeká mě role maminky. Ale jinak zatím nic moc neví. Nechávám se překvapit, nechci se před začátkem zkoušení nechat ovlivňovat nějakým sledováním čehokoliv. To dělám nerada. Mám raději, když si udělám na věc nejdřív svůj názor.

V muzikálu Nine je v hlavní roli režisér, který prožívá osobní i pracovní krizi. Blíží se ti kulatiny, nemáš z toho krizi, nemáš potřebu bilančovat?

Ani ne. Jelikož se vnitřně necítím úplně na tyto kulatiny, tak tu potřebu nemám. Nemám na to ani čas nad tím takhle přemýšlet. Vnímám jen, že mi tělo neslouží tak, jak mi sloužilo dřív. A občas mi moje děti dávají najevo, že se na veřejnosti nechovám dostatečně korektně vzhledem ke svému věku. Ale to jsem asi já, s tím se nedá nic dělat. Dáma ze mě asi nikdy nebude.

Jaké další aktivity mimo Městské divadlo Brno tě zaměstnávají?

Šestým rokem učím na JAMU zpěv. Snažím se studentům předat co nejvíc z toho, co sama (možná) umím. Kromě toho mám ještě soukromé žáky a taky jezdím hostovat do Ostravy, kde hraju ve dvou muzikálech. Moje pracovní vytížení je časově dost náročné.

Jsi alespoň jako vyučující přísná?

Jak na koho. Pokud učí člověk individuální hodiny zpěvu, musí být trošku psycholog amatér. Potřebuju se s těmi lidmi seznámit a musím přijít na to, jestli je toho člověka potřeba spíš hodně chválit nebo jestli ho nakopne, když jsem na něj přísnější. Globálně se snažím mít spíš přátel-

S Igorem Ondříčkem v muzikálu *Sliby chyby*,
režie: Stanislav Slovák

ský vztah. Nejradši bych si se studenty potykal hned, jak přijdou. Po dokončení jejich studia se ostatně s mnohými setkávám na jevišti našeho divadla jako s mými kolegy.

Jak nejradši strávíš volný den, pokud už se takový najde?

Na mimopracovní aktivity moc nezbyvá čas. Ale máme na vesnici u Břeclavi domeček po babičce, kam jezdíme pokaždé, když máme volno. Tam relaxuju prací na zahradě a podnikáme výlety například na kole.

Máš nějaký vzor?

Nedokážu říct nikoho konkrétního. Ale od doby, co divadlo dělám, snažím se sledovat lidi kolem sebe. Vystudovala jsem operní zpěv, kde nebylo úplně na prvním místě mluvené slovo a činoherní herectví, takže jsem se k těmhle věcem nedostala. A tak jsem se to snažila učit za pochodu a dívala jsem se na šikovné a zkušenější kolegy.

Jaká je tvá domácí příprava? Kde se učíš texty?

Nemívám těch textů zas tak moc, takže se dost často učím v průběhu zkoušení v divadle. A pokud něco neleze do hlavy tak rychle, jak bych potřebovala, mám doma dceru, která má divadlo ráda. Nahodí mi jakékoliv texty a zkontroluje mě. Někdy mě nutí i častěji, než bych potřebovala, abych si to ještě třikrát zopakovala. Takže doma mám oporu.

Jdou děti v tvých stopách? Ovlivňuješ jako rodič jejich talentový vývoj?

Synovi je teď 26 let. Když byl malý, tak zpíval a řekla bych, že měl talent, ale nebylo to něco, co by sám rád rozvíjel, takže se vydal technickým směrem. Dceři je 13, odmalička vyrůstala v divadelním prostředí. Teď je v období rozhodování, co dál. Je jedním z nejvěrnějších návštěvníků našeho divadla a všechno kolem něj ji zajímá. A tak volba padla na konzervatoř. Takže ve chvíli, kdy o to děti mají zájem, tak je v tom podporuju. Nejsem ten rodič herec, který by říkal: Proboha, jenom to ne. Protože si myslím, že je to hezká práce.

Co ti divadlo dává nebo bere?

Asi mi jenom dává. Dává mi příležitost zkusit si být někým jiným, než jsem v běžném životě. Dává mi možnost emočního rozvíjení sebe samé.

Máš ráda překvapení, změny?

Mám ráda překvapení, samozřejmě příjemná. Změny jak v čem. Asi občas nějakou změnu člověk potřebuje. Ale takové ty zásadní životní role mám ráda, když jsou obsazené dlouhodobě stejnými lidmi, místy a událostmi.

Text: MiMa,
foto: Tino Kratochvíl

John Du Prez
Eric Idle

MONTY PYTHON'S SPAMALOT

režie Stanislav Slovák

Lenka K.: Pokud se chcete válet smíchy celé představení, a ještě dlouho po něm...
MUSÍTE TO VIDĚT!!!!!! Úžasné provedené a provedené...

Kateřina V.: Tohle představení nám vrazilo dech! Větší srandu jsem nezažila!!!
Děkujeme!!!

Te Ri: Už jsem stihla vidět dvakrát a půjdu znovu, úžasné představení!

Martina K.: Opravdu to stojí za to!!!

HRAJEME 3. – 5. DUBNA 2019

Čtyřicáté narozeniny – 23. dubna: všechno nejlepší, Leničko! – a patnáct let v Městském divadle Brno: dva dobré důvody k připomenutí některých dřívějších rolí ztvárněných naší milou oslavenkyní.

L. J. (Zlotra) a Ján Jackuliak (Slump)
v Mošovce a Mertově hudební pohádce Zahrada divů;
režie: Stanislav Moša / 2004

Petr Štěpán coby Tom a L. J. jako Rachel
v komedii Robina Hawdona Dokonalá svatba;
režie: Stanislav Slovák / 2010

Michal Isteník (Andrej) a L. J. (Natalie) v tragikomedii
A. P. Čechova Tři sestry; režie: Stanislav Moša / 2009

V úloze psychoterapeutky Valerie v dramatu Andrewa
Bovella Výchvilky do tmy; režie: Stanislav Moša / 2011

Každý, kdo zná příběhy Harryho Pottera, také určitě tuší, co je to komnata nejvyšší potřeby. Je to taková místnost, která se vám někde v Bradavicích zjeví, když opravdu něco potřebujete a naleznete v ní atributy, které by se vám mohly hodit. I my u nás v divadle takovou místnost máme. Jen jí neříkáme komnata, ale „rekvoška“ – tedy rekvizitárna. Ta totiž až do loňského roku sloužila i jako denní místnost. Po rekonstrukci se tedy rekvizitárna a denní místnost oddělily zdi, ale spojení „jít do rekvošky“ tak nějak zůstalo a všichni vědí, co to znamená. A zde právě každý herec najde všechny propriety, které na celý den potřebuje. Kávu. Ranní káva v rekvošce je vlastně takovým pravidelným rituálem mnohých herců, hereček, garderobiérek, rekvizitářů, režisérů, inspicientů – no, zkrátka těch, kteří se rozhodnou si přivstat a přivítat den dobrou společností. Eliška Skálová, pravidelný host naší kavárny, obvykle dorazí jako první, zpříjemní vám den permanentním optimismem a pak si s kašičkou spokojeně zaleze do koutku a pilně si opakuje texty. Vzápětí dorazí Igor Ondříček se štosy papírů a složek, pozdraví, pak chvíli nemluví, dá si kávu, napadne ho myšlenka, usměje se a pak mluví. Zarazí ho Michal Isteník, kterého už na schodech prozradí osobitý smích a který energii, i po ránu, přímo srší. Následuje ho Lucka Bergerová, která posnídá svůj keto nápoj, nebo Markéta Sedláčková, která, jako štamgastka, má už své rezervované místo v růžku naší pohovky. A pak to jde ráz na ráz. Rekvoška se během deseti minut zaplní davem kávochtivců a mluví se. A řeší se a trochu se i klevetí. Ale pozor na zákon naší soukromé kavárny – pokud o někom mluvíte, do tří minut stojí ve dveřích. S kolegy jsme dokonce hledali, jestli někde na stěnách nevisí nějaké mikrofonky, ale asi to opravdu bude spíše něco nad-

pozemského. Já mám tento ranní rituál moc rád. Herečky jsou nenalícené a mnohdy v teplákách, herci jsou zmuchlaní a také v teplákách a jediný, kdo vypadá stále stejně, je Diana Velčická. Přes den se rekvoška vyprázdní a stává se z ní místo pro občasná zastavení a poobědvání. Na chvíli ji zamkneme – to aby mohla v klidu vydechnout – a když se odemyká večer znova, stává se z ní mezivýstupová odpočívárna pro herce a po představení se změně na vinárnu. A k tomu vám prozradím jednu pikantérii – tam se velmi často děje to, že když... ale to už by bylo na jiné povídání. ☺

Text: Luboš Goby,
kresba: Jaroslav Milfajť,
foto: Tino Kratochvíl

DSB

Festival **DIVADELNÍ SVĚT BRNO**
23 5 2019 28 5 2019

Jihočeské divadlo České Budějovice

Pokoušení

Autor: Václav Havel

Režie: Ivan Krejčí

Jak moc se vyplácí jít v touze za poznáním daleko za hranice přípustného? A potýkat se s magií a temnými silami? Ne příliš, když je člověk zaměstnanec vědeckého ústavu, jehož cílem je bránit a šifrit „vědecký světový názor“. Příběh Dr. Foustky je parodií a současně vážně míněnou variací archetypálního vyprávění o učenci, jenž se upsal ďáblu. Nepotká se

však s mocným Mefistofelem, ale s Penzistou Fistulou, který u něho hledá krytí pro své magické aktivity před všudypřítomnými zraky tajné policie, a Foustka s jeho pomocí okouzlí sekretářku Markétku, aby se vzápětí dostal do podezření z činnosti neslučitelné s posláním ústavu. Nakonec pochopí, že Fistula je věrným spolupracovníkem primáře ústavu a že peklo je totožné se stávající mocí...

23. 5. v 19.00 hodin na Činoherní scéně

Charles Nomwendé Tiendrebeogo
MEA CULPA

Sólová performance, propojující tradici afrických masek se současným fyzickým divadlem a moderním tancem.

Koncepce, režie, scénografie:
Charles N. Tiendrebeogo

Když ještě žili na této zemi, byli tito duchové velmi vlivní lidé a jejich životy byly vedeny nadměrnými ambicemi. Jaká by to ale byla spravedlnost a jak by si nyní měli zasloužit věčný odpočinek, kdyby vše, co se stalo, za co nesou odpovědnost a co stále poškozují živé lidi na zemi, mělo upadnout v zapomnění? Od rozhodnutí k akci, od přítomnosti k minulosti, od života k smrti – v jakém rytmu bude tančit naše duše? Během jedné noci je strážce hřbitova donucen zapůjčit své tělo těmto neviditelným bytostem, které musí zvrátit svůj osud věčného zatracení a pokusit se dosáhnout vykoupení.

24. 5. v 19.30 hodin na Činoherní scéně

Divadlo Alfa, Plzeň

Kde domov můj

„Český národ a jeho dějinné poslání bylo jako u okolních národů mít se dobře.“ (F. Peroutka)

Autor: Tomáš Jarkovský, Jakub Vašíček

Režie: Jakub Vašíček j.h.

Inscenace je určena divákům od 12 let.

V minulém roce jsme oslavili sté výročí založení Československa. Ten, kdo se narodil spolu s ním, mohl za jediný život zažít období budování mladé demokracie, těžkou hospodářskou krizi, neslavné

období druhé republiky, protektorát, osvobození, komunistický převrat, teror padesátých let, naděje let šedesátých, sovětskou okupaci a následnou normalizaci, revoluci znamenající návrat k zakladatelským hodnotám a po pětasedmdesáti letech rozpad státu. Tolik vzletů a pádů, tolik překotných změn za jediný lidský život. Jako by Československo dostalo už při svém zrodu do vínku neustálé střídání období úlevy či naděje a deprese. Jak se to na nás podepsalo? Stát, jehož sté narozeniny jsme si připomněli, už pětadvacet let neexistuje. Víc než čtvrtina obyvatel se narodila až po jeho zániku. Co pro nás tedy ještě dnes vlastně znamená?

25. 5. v 17.00 hodin na Činoherní scéně

Městská divadla pražská, Praha

Andělé v Americe

Autor: Tony Kushner

Režie: Michal Dočkal

Drama Tonyho Kushnera, scenáristy Spielbergových filmů *Mnichov* a *Lincoln*, vypráví o věcech mezi zemí a nebem, o životních výhrách a ztrátách, o lásce a zradě, o nemoci a smrti, o spravedlnosti a odpuštění. Osudy osmi postav se prolínají v kulísách New Yorku poloviny 80. let a splétají dohromady hluboce lidský příběh, cynický i dojemný zároven.

27. 5. v 18.00 hodin na Činoherní scéně

Divadlo Drak, Hradec Králové

Bílý tesák

Režie: Jakub Vašíček

Bílý tesák vyrůstá v nehostinném prostředí severské divočiny v době zlaté horečky. Je jiný, nepatří do smečky psů, ani do smečky lidí. Do jeho duše se otiskuje násilí a nenávisť, ale i laskavost a přátelství. Příběh o svobodě a nezávislosti, o spoutání lidmi i společenstvím „vlastních“, smečky psů. Příběh viděný očima vlka.

28. 5. v 18.00 hodin na Činoherní scéně

Slovincké národní divadlo, Lublaň

Emilia Galotti

Autor: E. G. Lessing

Režie: Igor Vuk Torbica

Nic není tak, jak se zdá. Žádná práva, žádné hodnoty, žádné svobody. Stále si myslíme, že jsou? Politické drama, nebo měšťanská tragédie? Lublaňská inscenace *Emilia Galotti* v režii Igora Vuka Torbici je ryze současnou interpretací Lessingova klasického dramatu, které navzdory datu svého vzniku (1771) stále uchvacuje svou naléhavostí a aktuálností. Romantizující příběh o vášni a intrikách se v podání lublaňského souboru vyostřuje v boj žen proti patriarchátu, svět plný různých způsobů utlačování, manipulace, nevyčleněných tabu, bez možnosti bránit se. Emilia Galotti se pod tlakem okolností a nemožnosti svobodně se rozhodovat uchýlí k extrémnímu řešení situace. A můžeme se vůbec ptát, kdo je vinen?

23. 5. v 19.00 hodin na Hudební scéně

Cirk La Putyka

ADHD

Námět a režie: Rostislav Novák ml.

Novocirkusové představení souboru Cirk La Putyka, *ADHD* autora Rostislava Nováka mladšího, přináší na festivalovou scénu atraktivní inscenaci s mimořádnými výkony mezinárodního týmu výjimečných umělců, akrobatů, žonglérů a tanečníků. *ADHD* není negativní diagnóza, ale nová kvalita života i nového cirkusu.

25. a 26. 5. vždy v 18.00 na Hudební scéně

Eun-Me Ahn

Let Me Change Your Name

Choreografie a umělecké vedení: Eun-Me Ahn
Ve spolupráci s mezinárodním festivalem
TANEC PRAHA.

Eun-Me Ahn je pozoruhodnou choreografickou osobností z Jižní Koreje, která prošla tradiční korejskou výchovou a je ovlivněna i světem „západního“ tance. Její *Let Me Change Your Name* plná barv, pulzující energie a rytmických elektro beatů nás takřka uvede do transu a kdo ví, možná se z něj probudíme jako někdo úplně jiný...

28. 5. ve 20.00 hodin na Hudební scéně

Veškeré informace o zahájení předprodeje a kompletní program festivalu naleznete na stránkách www.divadelnisvet.cz

NAPSALI O NÁS

ANNA KARENINA V MĚSTSKÉM DIVADLE BRNO JE DIVADELNÍ UDÁLOSTÍ

Na Činoherní scéně Městského divadla Brno se ve dnech 23. a 24. února odehrála premiérová představení *Anny Kareniny*. Velká dramatická freska podle slavného románového díla L. N. Tolstého vtáhla do děje a nadchla. (...) Autorem dramaturgie je dramaturg Jiří Závěš. (...) Do konečné podoby text upravil a současně vybral hudbu režisér Petr Gazdík. (...) Za úspěchem inscenace stojí podstatnou měrou spolupráce těch dvou. Vycházeli ze společné snahy zachovat historické danosti, nevytvářet žádnou aktualizaci verzi. Stavěli na Tolstém, myšlenkách a úvahách vložených do úst jeho postavám. Současně tak vyšli vstříc diváckému „hladu“ po „velkém divadelním kusu“, dramatu „v historických kulisách“, se vším všudy, přitom se sdělením nadčasovým, tedy vždy současným i moderním. Výsledkem spolupráce celého tvůrčího týmu a hereckého ansámblu je představení bez

nadsázky velkolepé, kompaktní, ve všech složkách vyrovnané, působivé. V Gazdíkovi režijním pojetí scéna za scénou plynou v přirozeném toku, předchozí nenásilně přecházejí v následující pouze emotivitu posilujícím hudebním podkresem či krátkým, nejčastěji klavírním intermezem. (...) Na úspěchu inscenace se výrazně podílí scéna Emila Konečného s projekcemi Petra Hlouška a světelným designem Davida Kachlíře, a ovšem nádherné kostýmy Elišky Lupačové Ondráčkové. (...) Ve velké roli ve všech jejích podobách a proměnách zářila Ivana Vaňková. Svou Annu Kareninu uchopila bravurně, s vnitřním porozuměním. Janu Mazákovi role manžela, blízkého jí jak voda ohni, výtečně sedla. Vronského ztvárnil Jiří Mach. Skvělý Michal Isteník vícekrát vzbudil spontánní ohlas a smích diváků. Přesvědčivý byl Milan Němec jako Levin. Petra Šimberová svou Kitty provedla od naivně zamilované divenky v ženu, která ví, co chce. (...)

Jaroslav Štěpaník,
www.novinky.cz, 26. 2. 2019

KŘÍDLA 2018/2019

divácká anketa

Nejoblíbenější herec:

.....
.....

Nejoblíbenější herečka:

.....
.....

Nejvýraznější tvůrčí počín:

(dramaturgie, scéna, kostýmy, hudba, choreografie, rekvizity, masky, plakát atd.)
.....
.....

Nejoblíbenější inscenace:

Karel Cón, Stanislav Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán / **Osmyčky**

David Shire, Richard Maltby Jr., John Weidman / **BIG**

Jonathan Larson / **RENT**

Eduard Bass, Jiří Levíček, Stanislav Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán / **Klapzubova jedenáctka**

Sting, Lorne Campbell, John Logan, Brian Yorkey / **Poslední loď**

Lev Nikolajevič Tolstoj / **Anna Karenina**

Christopher Hampton / **Nebezpečné vztahy**

Maury Yeston, Arthur Kopit / **Nine**

William Shakespeare / **Romeo a Julie**

ANNA KARENINA V MĚSTSKÉM DIVADLE BRNO (...)

Poslední premiérou v brněnském Městském divadle bylo v únoru drama podle románu L. V. Tolstého *Anna Karenina*. (...) Dramaturg Jiří Závěšil přečetl Tolstého s pochopením všech nuancí hlubokého a komplikovaného pletence vztahů. Jemu se povedlo dramaturgicky zvládnout celý ten monumentální příběh. (...) Hlavní je citlivý přístup, který umožnil realizovat dílo ruského velikána do jevištní podoby. A jistě k tomu svým nemalým dílem přispěl i režisér Petr Gazdík,

kteří u tohoto titulu znovu ukázal, že je nejenom výborný herec i zpěvák, ale také přemýšlivý režisér nelehkých titulů, který dokáže celý tým navodit na tu správnou emocionální vlnu, ze které může vzejít dobrá inscenace. (...) Scéna je dílem Emila Konečného a sugestivní projekci připravil Petr Hloušek. Inscenace je plná krásných dobových kostýmů (Eliška Lupačová Ondráčková). Světelný design sestavil David Kachlíř. (...) Role Anny Kareniny je klíčová. Herečka musí pochopit celou její hloubku a hlavně proměnu. (...) Těžká situace, těžká role. Ta se nedá hrát. Ta se na ty dvě hodiny na „deskách“ musí žít. A to Ivana Vaňková dokázala. (...) Totéž platí i pro roli Karenina, kterého hrál Jan Mazák. (...) Tam se mísí emocionální záchvěvy. Panovačnost, která přísluší jeho postavení, s pochopením a lidským přístupem k manželce Anně. (...) A přece ve střetu zájmů se nutně řítíme do neštěstí. Takový je i osud fešáka a bonvivána, carského důstojníka, jakým je kníže Vronskij Jiřího Macha. (...) *Anna Karenina* je výborná, vysoce profesionální inscenace po všech stránkách. (...)

Peter Stoličný, *www.eurozpravy.cz*, 26. 2. 2019

Hlasujte v divácké anketě Křídla a oceňte výkony těch, kteří si to podle Vás zaslouží nejvíc! Hlasovat můžete vícekrát, ovšem pouze prostřednictvím tohoto hlasovacího lístku (internetové zaslání hlasů je zrušeno), který najdete v každém vydání časopisu Dokořán, ve foyeru Činoherní a Hudební scény či v pokladnách MdB. Výsledky ankety vyhlásíme v prosinci 2019 během slavnostního předávání cen. Vyhrát však můžete i Vy! Každý měsíc vylosujeme jednoho šťastlivce, který od nás získá věcnou cenu. Pro to prosím vyplňte také Vaši e-mailovou adresu a telefon, abychom se s Vámi mohli spojit.

Jméno:

.....

E-mail:

.....

Tel. číslo:

.....

Anketní lístek vhodte do schránky ve foyeru Činoherní či Hudební scény nebo v centrální pokladně MdB nejpozději do 30. 11. 2019. Děkujeme!

Městské divadlo Brno

Lidická 1863/16, 602 00 Brno

+420 533 316 360, predprodej@mdb.cz

KAM PLUJE STINGOVA POSLEDNÍ LOĎ UTOPIA

Městské divadlo Brno má zásluhu na obohacení muzikálového repertoáru řadou původních či zahraničních titulů, jež uvádí záhy po jejich světových premiérách. Platí to i o muzikálu *Poslední loď*. (...) Sting vložil do muzikálu své vzpomínky na dětství v britském Wallsendu, jež prožil v těsném sousedství proslavených loděnic. Vzdal v něm hold chlapeckému světu loďařských dělníků, mužů drsných a nade vše oddaných své práci. O tu ale mají přijít, protože loděnice se ocitla těsně před zavřením a poslední, nedokončená loď s příznačným názvem Utopia má být rozebrána na součástky do šrotu, aby se zajistil alespoň nějaký zisk a práce mizivé části dělníků. Ti se však přes odpor majitelů doků rozhodnou loď dokončit a spustit na moře. Hudba kombinuje původní písničky s již existujícími ze Stingova repertoáru. Má folkové ladění s keltskými prvky, nepostrádá romantiku i dobře napsané sólové písně a emotivní sborové scény. V aranžmá Františka Šterbáka, jenž je i jedním z dirigentů muzikálu, zní orchestr barevně a s patřičným dravem. Inscenace v režii Stanislava Moši je založená na působivé scénografii s monumentální projekcí doků i bouřlivého moře (autor Petr Hloušek). Soubor připomíná svou semknutostí i profesionalitou oddanost Stingových dělníků, všechny výkony jsou na vysoké úrovni pěvecké i herecké. (...)

Radmila Hrdinová, *Právo*, 20. 2. 2019

POSLEDNÍ LOĎ JE TROCHU ROMANTICKÝ, ALE VÍCE SOCIÁLNÍ PŘÍBĚH

Dramaturgie MdB dokazuje, že studnice světových muzikálů je nevyčerpatelná. Nejnovější premiérou byla *Poslední loď*. (...) Sociálně laděný děj uvede diváka do ekonomicky problémových loděnic. (...) Zároveň s tím se odvíjí příběh ústřední dvojice Meg Dawsonové a Gideona Fletchera. (...) Gideon Fletcher jako mladý opouští svoji dívku Meg, slibuje návrat, ale vrátí se po sedmácti letech, aniž by věděl, že se mu narodila dcera. Na premiéře hrála Meg Radka Coufalová, opět prokázala své pěvecké a herecké mistrovství a cit pro vypjaté okamžiky. Dušan Vítězek vytváří Gideona Fletchera jako tvrdého, ale i emocemi zasaženého chlapa, jenž se snaží u Meg napravit svůj opožděný návrat. Milá dvojice se autorům podařila v postavách Jackie Whitea a jeho ženy

Peggy. Jackie má autoritu jako předák, dovede rozhodnout a přesvědčit ostatní dělníky a zároveň miluje svoji ženu. V premiéře to velmi slušelo Ladislavu Kolářovi a Zdeně Herfortové, která se s úspěchem popasovala s nelehkým pěveckým partem. Výraznou postavou je rovněž Billy Thompson v podání Stanislava Slováka, vyniká i Petr Štěpán jako zástupce zaměstnavatele Fred, rovněž Aleš Slanina v roli Adriana Sandersona. Diváky ovšem velmi příjemně překvapila Dagmar Křížová coby Ellen, dcera Meg a Gideona. Režisér a autor úpravy Stanislav Moša využívá jevištní techniku k rychlému střídání scén, inscenace nemá hluché místo. Christoph Weyers přeměnil jeviště ve skutečnou loděnici, kde vidíme železná vrata i sváření. Třešničkou na dortu jsou projekce osvědčeného Petra Hlouška. Výkouzluje přístavní jeřáby, lodě i mořský příboj. Pro temnější prostředí doků navrhla pestré kostýmy Andrea Kučerová. (...)

(tr), *www.brnozurnal.cz*, 18. 2. 2019

ODBORÁŘSKÁ LOVE STORY

Jako první v Česku se broadwayského muzikálu *Poslední loď*, k němuž napsal hudbu britský hudebník Sting, zhostilo Městské divadlo Brno na své Hudební scéně. Režisérem byl Stanislav Moša. (...) Tím nejlepším na brněnské inscenaci je industriálně pojatá statická scéna Christopa Weyerse, která je doplňována flexibilními kulisami, které stylizovaně dokážou diváka vtáhnout do několika různých prostředí. Vysloveně dokonalou lahůdkou pak jsou zadní projekce Petra Hlouška, které hlavně v případě různých podob mořského příboje výborně dokreslují děj a jeho atmosféru. Premiérověmu hereckému obsazení zcela dominoval Ladislav Kolář jako předák loďařů Jackie White. (...) Pěveckou hvězdou premiérového obsazení byla jednoznačně Radka Coufalová jako Meg. (...)

Ondřej Bezr, *Lidové noviny*, 20. 2. 2019

Marcello Mastroianni
a Federico Fellini

Na samý začátek představování muzikálu *Nine*, který naše divadlo chystá jako svou poslední premiéru na Hudební scéně v této sezóně, se musíme zastavit u velikána filmového nebe, u režiséra dvaceti celovečerních filmů, držitele pěti Oscarů včetně toho za celoživotní dílo, u osobitého, nezaměnitelného, individuálního, nezávislého básníka filmového plátna, u Federica Felliniho. Ten se v šedesátých letech 20. století, těsně před vpádem diktatury barev do filmové tvorby, rozhodl natočit svůj v pořadí „osm a půlty“ film. Podle toho jej i pojmenoval a vznikl neobvyklý snímek, v hlavní roli s Marcellem Mastroiannim a Claudií Cardinalovou, který v roce 1963 zaznamenal celosvětový úspěch jak u diváků, tak u odborné kritiky a stal se po snímcích *Silnice* (1954) a *Cabiriiny noci* (1957) v pořadí již třetím titulem, který Fellinimu přinesl cenu akademie za neanglicky mluvící film. (Pro úplnost dodejme, že čtvrtým stejně oceněným filmem byl *Amarcord* v roce 1973.) Byl to takový trháč, že se jedna firma na výrobu klobouků rozhodla vyrábět stejný klobouk, jaký nosí hlavní hrdina, a neobvykle na tom zbohatla. Film obsahuje značné množství autobiografických prvků, objevujících se především v reysech hlavní postavy filmového režiséra, zmítajícího se mezi krizí středního věku, krizí uměleckou a krizí vztahovou.

Americký autor, skladatel a muzikolog Maury Yeston se narodil v roce 1945 a našemu publiku není neznámý. V roce 1997 získal cenu Tony za nejlepší původní scénář, který napsal k muzikálu *TITANIC* a stejnou cenu obdržel i v roce 1982 za scénář k muzikálu *Nine*. Na tutéž cenu byl nominován i v roce 1990, tentokrát za muzikál *Grandhotel*, na který se naši diváci také mohou brzy těšit. Muzikál *Nine* měl premiéru na Broadwayi v roce 1982, odehrálo se ho přes sedm

stovek repríz a získal pět cen Tony včetně té pro nejlepší muzikál. Název muzikálu vznikl stejně lapidárně jako jeho filmová předloha, Yeston podle svých slov přidal onu půlku prý za hudbu, kterou k příběhu dopsal. Hlavním hrdinou je italský režisér jménem Guido Contini, který se ve svých čtyřiceti letech ocitá uprostřed hluboké osobní a pracovní skepse. Má dokončit film a neví, jak na to, rozpadá se mu vztah s manželkou i milenkou, přestává rozumět všem ženám ve svém životě, mezi které patří i matka, producentka, kritička či životní múza. Guidův profesionální a osobní život se prolínají, když se snaží zachránit jak svoji kariéru, tak své manželství. Na scéně se zhmotňují všechny ženy, které komplikují režiséřův život, stírá se rozdíl mezi představami, vzpomínkami a realitou, ve které se potácí zmatená režiséřova mysl.

Muzikál plný hitů a velkolepých tanečních čísel se dočkal i svého filmového zpracování, v roce 2009 ho uvedl režisér Robert Marshall, který předtím zfilmoval jinou legendu hudebního divadla, a to muzikál *Chicago*. Ve filmu hrály takové hvězdy jako Marion Cotillardová, Penélope Cruzová, Judi Denchová, Kate Hudsonová, Nicole Kidmanová, Fergie a Sophia Lorenová, jimž více či méně úspěšně odolává Daniel Day-Lewis v roli hlavní. Filmová zápletka zaznamenala opět značnou řadu změn, příběh je více dějový, realistický a Maury Yeston pro něj dopsal tři zcela nové písně. Česká premiéra muzikálu proběhla v roce 2012 v Plzni. Nyní se v původním překladu **Zuzany Čtveřákové** a v režii **Stanislava Moši** mohou naši diváci těšit na **Petra Gazdika** nebo **Petra Štěpána** v hlavní roli. Snovou scénu vytvořil **Christoph Weyers** a svými projekcemi ji významně doplnil **Petr Hloušek**, kostýmy vznikly v dílně **Andrey** a **Adély Kučerových** a o choreografie se postaral **Michal Matěj**. V početném dámském obsazení se zaskví téměř všechny dámy našeho souboru – **Lucie Bergerová** nebo **Ivana Vaňková** (žena Luisa), **Kristýna Daňhelová** nebo **Dagmar Křížová** (milénka Carla), **Marta Matějová** nebo **Katarína Mikulová** (herečka Claudia), **Alena Antalová** nebo **Markéta Sedláčková** (producentka La Fleur), **Mária Lalková** nebo **Jana Musilová** (kritička Stephanie), **Andrea Zelová** (provozní v lázních), **Lenka Bartolšicová** nebo **Monika Světicová** (Guidova matka), **Hana Kovářiková** (Mama Maddelena), **Eva Jedličková** nebo **Viktória Matušová** (Sarraghina) a další dvě desítky dam v rolích hereček, fanynek, novinářek, milenek, múz a grácií. Premiéra proběhne **27. dubna na Hudební scéně**.

-kl-

PARTNEŘI DIVADLA

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

DOKOŘÁN DUBEN 2019 Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 320

+420 533 316 360

www.mdb.cz

Šéfredaktorka:

Klára Latzková

Tisková mluvčí:

Lenka Pazourková

Grafická úprava:

Petr Hloušek,

Petr Konečný

Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150

243. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 13. 3. 2019

Náklad 5 600 ks

Titulní strana:

foto: Tino Kratochvil

FLASHDANCE

taneční muzikál

7. a 8. dubna 2019
na Hudební scéně

Energická show, hudebně taneční pohádka, gejzír energie, svižná choreografie, opojné retro tanečních stylů 80. let, klasického tance i taneční street art, bravurně odlehčená scéna, výsostně profesionální taneční muzikál – těmito a mnohými dalšími pochvalnými slovy zahrnují kritici a recenzenti muzikál *Flashdance*, který jsme uvedli před šesti lety. Romantický příběh o mladé svářečce Alex Owenové buduje nejen díky ústřední lovestory, v níž se Alex splní sen o tom být profesionální tanečnicí a zároveň najde muže svých snů, ale i pro přesvědčivou atmosféru zachycující těžkou sociální situaci v tehdejší Pittsburghu. *Flashdance* se vrací v pouhých dvou reprízách!

HRAJEME S VÁMI

Lev Nikolajevič Tolstoj

ANNA KARENINA

dramatizace Jiří Závěš v titulní roli Ivana Vaňková režie a úprava Petr Gazdík

PREMIÉRY NA ČINOHERNÍ SCÉNĚ

23. a 24. ÚNORA 2019